

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:
ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Συνεχιζόμενες σκέψεις.

ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ .

Ο άνθρωπος δεν είναι τυχαίο κοσμικό μόριο, ούτε και μια «συνήθης» πλανώμενη στο πουθενά της γήϊνης επιφάνειας βιολογική μονάδα. Είναι απείρως ουσιαστικότερο και σημαντικότερο του σύμπαντος καθοριστικό απάρτιο. Η επί της γής αξία του ανθρώπου, καθώς και η συμπαντική του δύναμη απείρως υπερπολλαπλασιάζονται μέσα από την συνένωση και την ροή της συν-ενότητας δυνάμεων, ένεκα της απόλυτης του ανθρώπου επινώσης η οποία ονομάζεται κοινωνία.

Βασικός πυλώνας πνευματικής υποστήριξης της κοινωνίας για την καλή γεωκοσμική της κίνηση τί άλλο από την δικαιοσύνη: καθορισμός προορισμού, γενική αποστολή και ειδικός στόχος της δικαιοσύνης, ο «ποιοτικός» έλεγχος της πορείας της κοινωνίας.

Η κοινωνία για είναι ...κοινωνία, δεν έχει άλλη επιλογή από την υπεράσπιση του δικαίου με προληπτικό πόλεμο κατά του άδικου- η κοινωνία πρέπει να νικήσει και το δίκαιο να θριαμβεύσει.

Εγγύηση επιτυχίας αυτού του αγώνα όπως και κάθε αγώνα μία και μοναδική: **το πνεύμα νικητή !**

Το δίκαιο.

Το «αντίθετο» της λέξης δίκαιο.

Καθ'ήμας το αντίθετο της λέξης δίκαιο, δεν είναι μονοδιάστατα, η λέξη άδικο. Στην αντιπέρα όχθη της λέξης άδικο είναι και η λέξη στατικότητα(=ακινήσια).

Διότι πολύ απλά η παραμονή του δικαίου υπό στατικότητα σημαίνει ότι το δίκαιο τελεί υπό ανησυχίας αδιαφορία, εξ'ού και δεν προκύπτει υποχρέωση από την συγκεκριμένη κοινωνία προς πνευματική του θεραπεία, καταλήγοντας έτσι λόγω ακινησίας σε «στάσιμο» κατάσταση.

Η συντηρητικότητα της στασιμότητας δεν φέρνει εξέλιξη, πρόοδο και πλούτο σε μια ζωντανή κατάσταση, διότι τρέφει τον μαρασμό, υποπίπτοντας έτσι η κατάσταση αυτή σε εκφυλισμό. Άρα το δίκαιο στην περίπτωση αυτή δεν είναι πλέον ...δίκαιο. Διότι το δίκαιο είναι εκ της φύσεως του απαιτητικό και δεν επιτρέπει ούτε ουδέτερη, αλλά ούτε και μέση κατάσταση: «ή είσαι ή δεν είσαι», επομένως το στάσιμο δίκαιο σημαίνει μή δίκαιο.

Η έλλειψη βελτιωτικών επενεργειών επί του δικαίου αποτελούν τροφή ακινησίας, επιφέροντας παθητική φθορά και πενία του δικαίου, ισοδυναμώντας τραγικά σε μικρό μάλιστα βάθος χρόνου, σε κατάλυση του δικαίου.

Η άχαρη «σχολή» της στατικότητας λειτουργεί μεν παθητικά, όμως τα αποτελέσματα της μπορεί και να είναι άκρως χειρότερα ακόμη και κακών ενεργητικών καταστάσεων. Οι ως άνω σκέψεις περί της κατάσταση της στατικότητας δικαίου, εκφράζονται με λόγια κατ'αναλογία, όπως ακριβώς το παράδειγμα της εν τη πράξει μή υπεράσπισης του δικαίου και της μή αντίδρασης στο άδικο, ενέργειες οι οποίες ερμηνεύονται όχι απλά ως ανοχή ή στο πονηρό «άστο να πάει», αλλά ως παθητική αποδοχή του κακού και του άδικου. Όμως η μή υποστήριξη, η μή υπεράσπιση και η μή προώθηση του καλού, του σωστού και του δικαίου, όσο και να φαίνεται απλή και «αθώα» παθητική κατάσταση, όμως στην ουσία των πραγμάτων,

ναι είναι ενεργητική έως υπό κάλυψη ενεργητικότερη (αντί) δράση προς υποστήριξη του αδικού.

Είναι πολύ απλό: στο ποινικό δίκαιο παρανομία θεωρείται η πράξη **αλλά και η παράλειψη**.

Στην ζωή παραδείγματα γενικά:

αν π.χ. κάποιος επιτίθεται και κτυπά κάποιον και ενώ δίπλα βρίσκεται ένα άλλο άτομο το οποίο (εξ αντικειμένου) έχει την δυνατότητα και ισχύ να αποτρέψει την επίθεση και να βοηθήσει τον παθόντα, τότε αυτό θεωρείται ηθική υποστήριξη της παράνομης πράξης.

Αν π.χ. κάποιος (πάντοτε ομιλώντας υπό αντικειμενικές συνθήκες) δεν καταδικάσει ή δεν εκφράσει απαξίωση από την πλευρά του (αλλά απλά «εσιώπησε») για κάποια ορατά παράνομη ενέργεια, τότε ποιός νοήμων άνθρωπος δεν θα αντιληφθεί ότι η μή καταδικάσας και μή αντιδράσας, απλά και ξεκάθαρα είναι με την πλευρά της παρανομίας; Αυτό θυμίζει την «παθητική επίθεση» η οποία είναι μή ορατή μεν, όμως υπαρκτή και κανονικότερη επίθεση, ενίοτε μάλιστα μπορεί (υπό συγκεκριμένες συνθήκες και περιστάσεις και σε σχέση με τα ολικά γεγονότα) να είναι άκρως χειρότερη και σκληρότερη από την ενεργητική επίθεση.

Το (σωστό και υγιές)δίκαιο, συμβαδίζοντας

και ακολουθώντας την πορεία, την εξέλιξη και τις περί της ιδέας του δικαίου τρέχουσες σκέψεις και απόψεις της κοινωνίας και ακολουθώντας κατά πόδα την ροή των ιδεαλιστικών και ηθικών αξιών, ομού και των εν γένει κοινωνικών τάσεων και ροπών και σε στενή συνάρτηση με την ορατή αλλαγή και πρόοδο της κοινωνίας και μέσα στον συμμαχικό με τους ανθρώπους αγώνα του, να καλύπτει τις προκύπτουσες, χρονικά τρέχουσες απαιτήσεις και ανάγκες τους, «διορθώνεται», προσαρμόζεται, διαπλάθεται, ανα-πλάθεται, συμπληρώνεται, τροποποιείται, ανανεώνεται, «καλλωπίζεται», εμπλουτίζεται μορφοποιούμενο (ανάλογα).

Ολη αυτή η ...«αντιδραστική» του δράση, είναι η εμφανέστατη απόδειξη ότι όντως το δίκαιο είναι ...δίκαιο, συμβαδιστικά ακολουθώντας ως πιστός φίλος και καλός υπηρέτης τους ανθρώπους.

Η εκ της σύντηξης των εκλεκτότερων συμπαντικών ιόντων γεννώμενη ενέργεια δικαίου είναι απόλυτη ιδέα υψηλού συνόλου κοσμικών στοιχείων ασταμάτητης προσφοράς, η οποία εξασφαλίζει στην κοινωνία την καλή της λειτουργία και την καλή της πορεία (μέσω των νόμων), τόσο με την προληπτική και αποτρεπτική παθητική της προστασία, όσο και με την κατασταλτική και περιοριστική της επενέργεια.

Πάντοτε το δίκαιο πρέπει ασταμάτητα να ακούει και πιστά ακολουθώντας την φωνή της κοινωνίας, να κατανοεί τις ανησυχίες της και να συνταυτίζεται με τις αγαθές της προσδοκίες, πιστά ακολουθώντας κατά πόδα τα βήματα των ανθρώπων «υπακούοντας» και εκτελώντας ως καλός υπηρέτης τις εντολές τους, καλύπτοντας τις απαιτήσεις και τις ανάγκες τους. Το δίκαιο πρέπει συνάμα να είναι ευλύγιστο και πολεμώντας την στατικότητα δικαίου (δηλ.την στασιμότητα του εαυτού του), να είναι πάντα φρέσκο, «ολόδροσο» και νεανικό, καλώς σκεπτόμενο και ταπεινό, πνευματικά εύστροφο και ανοικτόμυαλο ώστε πάντοτε να είναι έτοιμο να αποδεχθεί εισηγήσεις και κριτική και να αγκαλιάζει νέες ιδέες βελτίωσης και με τόλμη να **μεταβάλλεται** ώστε να προωθεί ανάλογες καλές μεταβολές. Συνάμα να έχει το θάρρος να αντικαθίσταται(ανάλογα με τις προκύπτουσες ανάγκες) αλλά και να διαγράφει και αφήνει πίσω πράγματα,

έτσι ώστε κάθε μέρα ναι, να γίνεται καλύτερο.

Το δίκαιο είναι ...εικοσιτετράωρη υπηρεσία, πρέπει επαρκώς να είναι διασκευασμένο και καλώς επικαιροποιημένο, ώστε σε κάθε ώρα και λεπτό να είναι ισχυρά «οπλισμένο» και πανέτοιμο να υπηρετήσει με **νέα, καινούργια και σύγχρονα όπλα** τον ασταμάτητο αγώνα της προστασίας και προσφοράς του στους ανθρώπους. Ηρωας απόλυτος και για πάντα στις καρδιές μας αθάνατος ο Λεωνίδας. Αν και σήμερα η ζωή άλλαξε οι αναλογίες παραμένουν οι ίδιες- η μοναδική μας ανακολουθία προς τον Λεωνίδα μας είναι η τακτική και τα όπλα: δεν πολεμούμε σήμερα με το σπαθί και το ακόντιο, αλλά με βαρέα και ταχύτατα πολυβόλα. Αυτό επιβάλλει η σημερινή ζωή. Κάθε αγώνας με τα όπλα του καιρού του.

Όλα αλλάζουν, η κοινωνία αλλάζει, η ζωή αλλάζει άρα και το δίκαιο αλλάζει, μέσα από τα όπλα και τα εργαλεία του δικαίου δηλ. τους νόμους. Για παράδειγμα οι παπούδες σκάλιζαν την γη με την τσάππα, σήμερα την γη την σκαλίζουν τα τρακτέρ. Τόσο απλό: διαφοροποίηση, αλλαγή.

Ετσι και το δίκαιο:

- π.χ. αυτό το οποίο χτες θεωρούσαμε δίκαιο, σήμερα είναι ένα άδικο δίκαιο και το αντίθετο.

- π.χ. πριν μερικά χρόνια κινούσαμε αστικές αγωγές για λύση αρραβώνα (**όχι γάμου**) ζητώντας οικονομικές αποζημιώσεις εναντίον του υπαίτιου για αθέτηση υπόσχεσης γάμου, προς όφελος του ανυπαίτιου μέρους. Σήμερα «γελούμε» με αυτά τα νομικά.

- π.χ. πριν μερικά χρόνια δυστυχώς υπήρχε «νόμιμος» ή στην καλύτερη περίπτωση ανεκτός ο τηλεοπτικός καννιβαλισμός του ιερού άβατου της ιδιωτικής ζωής και της απαραβίαστης ατομικότητας του πολίτη εκ της ασεβούς και ακραίως εξευτελιστικής παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της παρέμβασης επί συναφών θεμάτων της προσωπικής ζωής των πολιτών από τινά δημόσια «μέσα», με αχαράκτιστη διείσδυση ακόμη και μέσα στα σπίτια πολιτών, ή ακόμη και πάνω από μή ευρισκόμενους εν ζωή ανθρώπους ...Στο όνομα της «ενημέρωσης» λέει. Μα ποιός ενημέρωσης; Ήταν απίστευτη κατάσταση...

Σήμερα δεν υπάρχει αυτό το κακό, διότι τα της ιδιωτικής ζωής ιερά προσωπικά δικαιώματα και ηθικά αγαθά των ανθρώπων οριοθετούνται πλέον και προστατεύονται ικανοποιητικά από τις επί τούτω(κατά τροποποίηση) αυστηρές νομοθεσίες.

- π.χ. πριν μερικά χρόνια η αποδοχή και εργοδότηση παράνομου αλλοδαπού δεν αποτελούσε παράνομη πράξη θεωρούμενο από την κοινωνία μας ως οιονεί «ατραξιόν» και ως ...φιλοξενία. Σήμερα είναι σοβαρό ποινικό αδίκημα το οποίο τιμωρείται με φυλάκιση.

Ναι, το δίκαιο μας αφουγκραζόμενο τα νέα δεδομένα και τις εκάστοτε τρέχουσες καταστάσεις **προχωρώντας και αυτό μπροστά με βάση τα νέα δεδομένα** μερίμνησε, προσαρμόστηκε και προνόησε ώστε να υπηρετεί καλώς και επαρκώς τον πολίτη και την μεγάλη ομάδα της κοινωνίας.

Όλα (μα όλα) στην ζωή μας τρέχουν. Το δίκαιο γιατί να εξαιρείται;

Κανόνες, θεσμοί, νομοθεσίες και οδηγίες δικαίου βελτιώνονται, νέες σκέψεις και νέες αντιλήψεις αποτυπώνονται στις νομοθεσίες, πρόνοιες διαγράφονται και παλιά άρθρα αποσύρονται και ενίοτε ρίπτονται στην πυρά, νέα λαμπερά νομοθετικά στοιχεία υιοθετούνται και εισάγονται ως συμπληρωματική νομοθεσία, αλλά και ως εξ υπαρχής βασικές νομοθεσιακές πρόνοιες, θεμελιώδεις(μέχρι τότε) νόμοι τροποποιούνται, ανανεώνονται, συμπληρώνονται, καταλύονται, καταργούνται: γιατί; Για να καλύψουν την(ις) συγκεκριμένη(ες) απαίτηση(εις) της κοινωνίας.

Όλες αυτές οι προς την νομοθεσία και το δίκαιο επεμβάσεις και παρεμβάσεις, δεν είναι απλά ωφέλιμες ενέργειες, είναι πρόοδος, είναι δύναμη, είναι θάρρος, είναι αυτονόητη εκτέλεση καθήκοντος και ιερή προσφορά προς την κοινωνία.

Πολύ κοντά στην ιδανική πολιτεία του Πλάτωνα και ευτυχής η κοινωνία εκείνη η οποία φέρει στους κόλπους της θαρραλέους και φιλοπάτριδες ανθρώπους «ανήσυχους», ασυμβατικούς, χρηστούς, πνευματικά καλόπιστους, δυνατούς και αγαθούς στην ψυχή **«επεμβασίες» προς το δίκαιο.**

Κατάδυση

στον καταπληκτικό ωκεανό της νομικής επιστήμης:

ας διεισδύσουμε στο θαυμαστό ωκεάνιο βασίλειο της νομικής με προσωπικό θάρρος, καταδυόμενοι στα ατελείωτα βάθη, προχωρώντας με «οξυγόνα» την αλήθεια και το δίκαιο.

Η υπό αναφορά στον ως άνω τίτλο του παρόντος κεφαλαίου «επέμβαση», ως εκ των σημερινών συνθηκών, υλοποιείται με απαίτηση της κοινωνίας για επιβολή νομικού νεολογισμού μορφής αναγκαστικού δικαίου ως συμπληρωματικού και/ή επικουρικού προς τους κανόνες του ποινικοδικονομικού μας δικαίου, με υιοθέτηση ενός νέου νομικού όρου ικανοποιώντας την άκρως επιτακτική των ανθρώπων της κοινωνίας

ανάγκη -«ακολουθώντας την ροή των ιδεών και την ροπή των αξιών της κοινωνίας να καλύπτ(ψ)τει τις προκύπτουσες απαιτήσεις και ανάγκες»,

Μα, αυτό είναι απολύτως φυσικό και το αντίθετο θα ήταν αφύσικο:αν στην ζωή μας παρα-μέναμε με «όσα έχουμε», αν στην ζωή μας δεν αναζητούσαμε την καρπφορία της αλλαγής και της προόδου, τότε θα περνούσαμε ως ανθρωπίνο γένος θαυμάσια ακόμη στις σπηλιές και κατευχαριστημένοι στα κλαριά των δένδρων. Επομένως ποιός νουνεχής άνθρωπος μπορεί να επιτρέψει στον εαυτό του να ... «φοβάται» το νέο;

Ας απαντήσει όμως ο γράφων ποιός επιτέλους είναι αυτός ο νέος, καινοφανής, θαρραλέα εξεζητημένος νομικός όρος:

ΤΕΚΜΗΡΙΟ ΕΝΟΧΗΣ

Ας τα πάρουμε με την σειρά,

ώστε με τα λίγα μας νομικά, να εντάξουμε τον αναγνώστη στην σκέψη μας.

Το τεκμήριο αθωότητας.

Κατ' αρχάς:

το τεκμήριο αθωότητας, υπό φυσιολογικές συνθήκες ναι, είναι απόλυτη ιερή έννοια δικαίου. Γνωστότατος δικαιοκός κανόνας και θεωρούμε ότι δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επιστημονική ανάλυση - με απλά λόγια νομική επιστήμη, φυσικό δίκαιο, θετό/ποινικό δίκαιο και ποινική δικονομία, συνταγματικό δίκαιο, όλα διαλαλούν: ο κατηγορούμενος/ύποπτος είναι αθώος μέχρι αποδείξεως πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας ενώπιον δικαστηρίου της ποινικής του ενοχής.

Το **τεκμήριο της αθωότητας** για τον καλό και έντιμο άνθρωπο ναι, είναι η ασπίδα και η σωτηρία του διότι είναι απόλυτος φρουρός του δικαίου.

ΟΜΩΣ,

όπως π.χ. το μαχαίρι ή το όπλο στα χέρια ενός καλού και τίμιου ανθρώπου είναι ένα πολύ καλό και απόλυτα χρήσιμο αντικείμενο/εργαλείο ενώ,

στα χέρια ενός παράνομου ανθρώπου είναι ένα τεράστιο κακό, έτσι και στα χέρια του συστήματος, το τεκμήριο αθωότητας είναι ένας **άκρως καταχρηστικά** προστατευτικός νομικός βραχίονας.

Οι άνθρωποι της κοινωνίας οφείλουν να σπάσουν, αποτρέψουν και εξοστρακίσουν την εφαρμογή του ποινικού όρου ο οποίος λέγεται τεκμήριο αθωότητας για την περίπτωση που θα αναλύσουμε στην παρούσα ενότητα.

Αυτή η νομική αρχή είναι ο πολύτιμος νομικός(καθιστάμενος «νομικίστικος» σε κακά χέρια) βραχίονας για το σύστημα, ώστε να κάνει με «ασφάλεια» και χωρίς συνέπειες τα δικά του.

Ας δούμε το θέμα απλά.

Το τεκμήριο αθωότητας ασφαλέστατα και είναι ο πανίσχυρος κανόνας εγγύησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην ποινική διαδικασία και αφορά εξαντλητικά καθ' ήμας μόνον τα «κλασσικά αδικήματα» του κοινού ποινικού δικαίου.

ΟΜΩΣ

δεν μπορεί αυτό να εφαρμόζεται στα εκ πολιτικό/πολιτειακής γενέσεως ποινικά αδικήματα.

ΔΙΟΤΙ τα αδικήματα για τα οποία θα αναφερθούμε στο παρόν κεφάλαιο, ως εγκληματικές πράξεις κατά της κοινωνίας και του δημοσίου συμφέροντος είναι ειδικής μορφής και συγκεκριμένου τύπου και θέματος περιβαλλόμενες από

άλλες ισορροπίες,

άλλες συνθήκες,

άλλες δυνάμεις δράσης φανερές και υπόγειες,

ενώ η μορφή και ο τρόπος τέλεσης τους είναι εντελώς διαφορετικός από τα συνηθισμένα καθιστώντας τα έτσι πολύ έως εντελώς δυσδιερεύνητα.

Οι τελούντες τα κατά της κοινωνίας αδικήματα είναι πλέον εντελώς «προχωρημένοι επιστήμονες», ενώ οι υποστάντες τις συνέπειες (δηλ. η κοινωνία μας ως σύνολο), «άοπλοι» ως προς την δίωξη τους με το παρόν διωκτικό νομικό καθεστώς.

Οι κλασσικές μέθοδοι, κανόνες, τακτικές και όπλα διερεύνησης των ειδηχθέστων εγκλημάτων αυτών των τύπων, κατά των τιμιότατων ανθρώπων μας είναι ανεπαρκείς και αδύναμες για τις προκλήσεις αυτές.

Συγκριτικά με το «υψηλό επίπεδο ποιότητας» και του τεράστιου μεγέθους δόλου των αδικημάτων αυτών, η παρούσα κατάσταση διερεύνησης, εξιχνίασης και τιμωρίας είναι ώσαν να διερευνά η αστυνομία μας (και τα δικαστήρια) μια υπόθεση φόνου με επιτελικά διαβαθμισμένη σοβαρότητα και με «νομικό οπλοστάσιο και οπλισμό», του ιδίου ακριβώς επιπέδου και έντασης με την διερεύνηση κλοπής μιας κότας ή μιας κατσίκας(αν και σπάνιο πλέον φαινόμενο) στο χωριό του γράφοντος.

Αρα τα πάντα είναι εντελώς διαφορετικά από τον συνήθη κύκλο των αδικημάτων του κοινού ποινικού δικαίου.

Πώς επομένως το παρόν «κουρασμένο» και σε τινά κεφάλαια πνευματικά «γερασμένο» ποινικό σύστημα με τους «στανταρισμένους» χλιαρούς του κανόνες θα τα βγάλει πέρα με ... οκτάποδους καπετάνιους της εξουσίας και πώς θα μπορέσει τελικά να δαμάσει και πιάσει αυτά τα αδηφάγα ισχυρά θηρία του συστήματος:

- με τα κλασσικά και υπό τις περιστάσεις αυτές, χαζά «κκόσιον»(caution) των αστυνομικών ανακρίσεων,

- με τα, με χίλια βάσανα να επιτευχθούν δικαστικά διατάγματα για άρση των προσωπικών δεδομένων, επικοινωνιών, τραπεζικών λογαριασμών, χρηματοκιβωτίων και ...κουμπαραδών των συγκεκριμένων αθλητών;

Όσο για τους επίσημους διορισμούς «επιτροπών» με αυστηρές λέει οδηγίες να προστατέψουν ... την κοκκινোসκουφίτσα ξετρυπώνοντας μέσα από το δάσος τον κακό τον λύκο, ασφαλώς και έχουμε άποψη: χωρίς βέβαια αναφορά ή κρίση μας σε και προς καλόπιστα συγκεκριμένο(α) άτομο(α), αλλά κρίνοντας την έως τώρα δύναμη και αποτελεσματικότητα του θεσμού αυτού, ο γράφων ως αφελής και «αμήχανος» δικηγόρος, υποβάλλει ερώτηση:μα θα βρεθεί ο λύκος με τον τρόπο αυτό;

Πέρασαν ποτέ έξω από νομική σχολή σύμβουλοι,νομοθέτες και άλλες παρέες, οι οποίοι σκέφτηκαν να ιδρύσουν αυτόν το θεσμό; Είναι σοβαροί; Επαναλαμβάνουμε - με κάθε εκτίμηση σε προσωπικό επίπεδο στους ανθρώπους των επιτροπών, όμως τί θα κάνουν οι άνθρωποι αφού η δύναμη η οποία τους περιβάλλει θεσμικά, είναι ωσάν να πηγαίνουν στο φάρμα χωρίς καλάμι – δηλ. καθ' ημάς απλά δεν έχουν διερευνητικά ισχυρή (για τις περιστάσεις) εξουσία με την νομικά σωστή επί του εδάφους καλόπιστη έννοια.

Σημ. ένα σοφότατο ρητό το οποίο μας έλεγαν κάποτε οι παλιοί δικηγόροι είναι: «*όταν μια υπόθεση δεν εξιχνιάστηκε μέσα από την κανονική οδό και καταλήξει (δηλ. καταντήσει) σε επιτροπή διερεύνησης τότε η υπόθεση **ήδη** χάθηκε*».

Επιβεβλημένη ενστικτώδης αμυντική κίνηση της κοινωνίας των ανθρώπων μας: δικαϊκή υπέρβαση από τον λαό μας, τον της δικαιοσύνης άξιο λαό:

τεκμήριο ενοχής!

Επιχειρηματολογία.

Είναι τοις πάσι γνωστό ότι

- στα κλασσικά αδικήματα ποινικής μορφής, το άδικο αφορά ατομικά τον παθόντα παραπνοούμενο και απλά «εκ συμπαθείας» (στρατιωτικός όρος) δηλ. κατά «συμ-παθητική» πυροδότηση την κοινωνία.

Όμως

- στην περίπτωση που εξετάζουμε η διάπραξη των συγκεκριμένων αδικημάτων από τους τινές των πολιτειακών, πλήττει ΟΛΗ την κοινωνία, άμεσα και εφραπτόμενα (και όχι απλά συν-εφραπτόμενα ή έμμεσα) στο σύνολο της, επομένως το αδίκημα αυτό, είναι άκρως ευρύτερης μορφής και άκρως μεγαλύτερο και επομένως άκρως σοβαρότερο. Δηλ. τα αδικήματα αυτά στρέφονται κατ'ευθείαν κατά της κοινωνίας των ανθρώπων.

Αρα ας προσπαθήσουμε με απλή λογική να το αντιληφθούμε: καλοί μου άνθρωποι, εδώ θα πρέπει να εφαρμοστούν άλλοι κανόνες.

Όπως θα αναλύσουμε πιά κάτω ο αγνότατος νομικός όρος τεκμήριο της αθωότητας στα χέρια καπεταναίων της εξουσία και θηρίων του συστήματος, καταλήγει ένα κάκιστο για τα καλώς νοούμενα συμφέροντα της κοινωνίας, (ως) καταχρηστικότερο όπλο υπέρ τους, το οποίο με απόλυτη ακρίβεια πυρός βάλλει στην καρδιά της κοινωνίας.

Με το τεκμήριο αθωότητας ως απόλυτο βαρίδι ανακοπτικά να σέρνεται στα πόδια της κοινωνίας αναφορικά με την απόδοση δικαίου, θεωρούμε ότι τα αποτελέσματα των ερευνών για εγκλήματα κατά της κοινωνίας δεν έχουν να κερδίσουν και να πετύχουν σχεδόν τίποτα. Τίποτα πέραν από: «μα ερευνήσαμεν αλλά, ξέρετε εν επροέκυψεν τίποτε εν ήβραμεν στοιχεία», «ξέρετε οι ...άνθρωποι κατέχουν ούτως ή άλλως το τεκμήριο αθωότητας επομένως...ε μα πώς εννά...καλά ...θα προσπαθήσ...» και πάει λέγοντας το παραμύθι, η κοροϊδία και περιούβριση προς την κοινωνία μας.

Αυτής της κοινωνίας μας για την οποία είμαστε άκρως υπερήφανοι, της οποίας πολλά καλότατα και αγαθά μέλη φέροντας στις ψυχές τους «βάρος» χιλίων τόνων αρχοντίας και αξιοπρέπειας, δεν έχουν όμως καν την δυνατότητα να πληρώσουν ακόμη και τους λογαριασμούς του νερού και του ηλεκτρισμού.

Προεισαγωγικά: οι σκέψεις του γράφοντος εντός του παρόντος συγκεκριμένου μέρους(όπως εντός όλων των μερών του παρόντος συνόλου) είναι σκέψεις πόνου στην ψυχή του για όλα όσα κακά και εξευτελισμούς προκάλεσαν στην πατρίδα, οι του συστήματος τινές. Οι νομικές σκέψεις τις οποίες θα εκθέσουμε πιο κάτω δεν είναι αποτέλεσμα απόλυτα δικό μας δηλ. απλές τυπικές σκέψεις ημών των πολιτών με πηγή από το πουθενά, αλλά σκέψεις αγάπης προς την πατρίδα και υπεράσπιση της. Οι συνθήκες επιβάλλουν προς εμάς διατάζοντας μας να λάβουμε θέσεις άμυνας, απάντησης, εξουδετέρωσης της προς τον λαό μας επίθεσης και μεθ'ορμής ακαθέκτου να προχωρήσουμε σε άμεση αντεπίθεση. Αυτές οι ενέργειες είναι ηθικονομικές επιταγές μορφής «αναγκαστικού δικαίου» προς τον κάθε πολίτη οι οποίες γεννήθηκαν (για την ακρίβεια επιβλήθηκαν) από τους ...κακούς και τα κάκιστα για την πατρίδα αποτελέσματα των πράξεων των τινών εκ του συστήματος ηρώων.

Όσοι δεν συμφωνούν μαζί μας δικό τους θέμα, εμείς λέμε τα...δικά μας – δηλ. ότι

(α) δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να ανάψει επιτέλους η δάδα του δικαίου, ώστε να επιτευχθεί ο σκοπός της δικαιοσύνης,

(β) δεν θα (κατά)δικαστούν ποτέ αυτοί που έκλεψαν και κατεξευτέλισαν τους ανθρώπους και την πατρίδα μας μέσα από την υπό τις περιστάσεις αταίριαστη, άνευ νοήματος άρα «άκυρη» και εν τη πράξει άκρως αναποτελεσματικότερη κλασσική διερευνητική διαδικασία,

(γ) τα νομικίστικα (=όχι υγιή νομικά, αλλά πονηρά και καταχρηστικά νομικά) ούτως ή άλλως δεν ισχύουν καν σε απλές και κανονικές υποθέσεις, πόσο μάλλον δεν ισχύουν σε ύψιστης εθνικής σημασίας θέματα και μας εκπλήσσει η στάση της συγκροτημένης μας πολιτείας (ανά την πορεία του χρόνου) που ενώ βρίσκει ταχύτατα και αποδοτικότερα κάποιον που π.χ. δεν πλήρωσε την άδεια κυκλοφορίας του αυτοκινήτου του (που μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις-χωρίς βέβαια να θεωρούμε ότι ατονεί ή πρέπει να διαγραφεί το ποινικό μέρος - μπορεί εξ αντικειμένου, να μην είχε χρήματα ο άνθρωπος να βγάλει την άδεια) ή κάποιον που έκλεψε μια κότα ή μια κατσίκα στο χωριό του - που και πάλι χωρίς βέβαια να θεωρούμε ότι ατονεί ή πρέπει να διαγραφεί το ποινικό μέρος) **τον προσάγει αμέσως** ενώπιον δικαστηρίου!

Όμως -

για κάτι χρήματα του λαού μας - περί 47 δις δηλ. 47.000 χιλιάδες εκατομμύρια – («εν ηξέρει κανένας ακριβώς πόσα, διότι αν πούμε πόσα θα δώσουμε συναυτώ απόρρητα στοιχεία και θα μας βρούν) δεν προέκυψε τίποτα.

Εμάς πέραν από την ληστεία των 47 δις. χρημάτων των ανθρώπων, μας ενοχλεί(1*) αφάνταστα ο εξευτελισμός της πατρίδας, η προσβολή της τιμής και της αξιοπρέπειας των αγνών μας ανθρώπων.

Υποκλινόμαστε μπροστά στον λαό μας, οι άνθρωποι μας είναι :

-οι πιο εργατικοί, οι πιο νοικοκύρηδες, οι πιο φιλότιμοι, οι πιο αξιόπιστοι, οι πιο αξιοπρεπείς, οι πρώτοι σε όλα της καρδιάς, οι πιο καλωσυνάτοι, οι πιο αλτρουϊστές με την κατ'αναλογία πληθυσμού μεγαλύτερη τράπεζα δωτών μυελού των οστών στον κόσμο,

--(2*)οι πιο έντιμοι και καλοπροαίρετοι άνθρωποι που με τον μόχθο τους είχαν κατ'αναλογία τα περισσότερα χρήματα στον κόσμο όχι μόνο ως υλική και απλή οικονομική έννοια, αλλά και ως λαμπερός δείκτης, τρανή απόδειξη, υπερήφανος

διαλαλητής και σεμνός υμνητής της αξιοσύνης, της νοικοκυροσύνης, της επαγγελματικής δύναμης, της εργατικότητας, της ικανότητας και της μεθοδικότητας πνεύματος τους: ναι, οι έρευνες διεθνούς επιπέδου βούν και επιβεβαιώνουν.

Για παράδειγμα(από τα πολλά παραδείγματα)

π.χ. οι εργατικότεροι, ικανότεροι και αξιότατοι άνθρωποι ενός χωριού, της Μακράσukas ναι, είχαν δική τους τράπεζα στην Λάρνακα. Παγκόσμιο φαινόμενο οι καλοί μας «Μακρασυκιώτες», είμαστε πολύ υπερήφανοι για αυτούς,

π.χ. οι άνθρωποι της μοναδικής χώρας στον κόσμο που με 850.000 πληθυσμό, οι εθνικές τους αερογραμμές (Κυπριακές αερογραμμές με το πωληθέν(γιατί;) **εθνικό μας ζώο το Αγρινό μας/εθνικό σύμβολο**) ήταν από τις πρώτες σε μέγεθος στον κόσμο κατέχοντας μεταξύ άλλων αεροσκαφών, **4 «Εαρμπάς»**, ενώ οι μεγάλες χώρες των πάρα πολλών εκατομμυρίων ανθρώπων-ακόμη και οι κατασκευάστριες χώρες - μπορεί να είχαν δύο ή και λιγότερα,

αυτοί λοιπόν οι άριστοι άνθρωποι μας, με το αηδιαστικά μαγικό Κίρκειο ραβδί, των εκ του συστήματος τινών συστημικών, μεταλλάχτηκαν και ... μεταμορφώθηκαν μια εφιαλτική και καταραμένη νύκτα του Μάρτη του 2013 (ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ) και μαγικά «ακυρώθηκαν» ως ...τροποποιημένοι ... (προς διεθνή χλευασμό) σε «παττισμένους» λέει, σε «κακοπιερωτές» λέει, σε «τεμπέληδες» λέει, και σε «αχαίρευτους» λέει «Κυπραίους» - ότι «εφάαν τα ριάλια». Μα ποιά ...ριάλια; Ποιού τα ριάλια έφαγαν; Και πώς τα έφαγαν; Μας περνούν για ηλίθιους;

Μα είχε κλειδιά της κεντρική τράπεζας Κύπρου έστω και ένας άνθρωπος από τις 850.000 κατοίκους της ελεύθερης Κύπρου, ώστε να μπει νύκτα (φυσικά) και να κλέψει τα «ριάλια» φυσικά σε μετρητά «κκάς» πλην τινών άγνωστων σε εμάς συγκεκριμένων; Μήν τρελλαθούμε.

Προς κάθε συν-πολίτη μας έντιμο πατριώτη:

αυτοί οι «παττισμένοι, «κακοπιερωτές», «τεμπέληδες» και «αχαίρευτοι «Κυπραίοι» ΠΩΣ ΕΙΝΑ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΚΤΙΣΑΝ την καλύτερη, ηρεμότερη, γλύκητερη και πιό νοικοκυρεμένη χώρα του κόσμου - την χώρα απόλυτος «στόχος» στην οποία θέλουν άνθρωποι από όλο τον πλανήτη να έλθουν με σκοπό να κατοικήσουν;

Μας παίρνουν για ηλίθιους οι εκ των ηγετών μας, οι οποίοι ενώ μας έκλεψαν, ενώ μας «πάττισαν» και ενώ μας εξευτέλισαν τοπικώς και διεθνώς με τις εγκληματικά απίστευτες κλεψιές τους απευθύνουν αηδιαστικά βρωμερά ψέματα σε βάρος του λαού μας – λαού της δικαιοσύνης βρίζοντας μας (αντιπερισπαστικά) και από πάνω ; Οσο για τους εκ των συμπολιτών μας, τους θλιβερούς εν απολύτω πλάνη τελούντες οι οποίοι μας αυτό-βρίζουν (και αυτοί) ότι λέει «εν είμαστε καλοί»,

εμείς με οίκτο προς αυτούς τους απαντούμε ότι αν ένας δύο ή τρεί ή δεκατρείς από τις 850.000 του πληθυσμού μας, διέπραξαν ή διαπράττουν κακά, απλά ΔΕΝ αντιπροσωπεύουν και ΔΕΝ εκφράζουν το σύνολο μας.Πιό απλά δεν μπορούμε να απαντήσουμε.

Σημ.(1*) το θέμα για τον γράφοντα δεν εξαντλείται μόνο στο οικονομικό στοιχείο, ούτε και τρέφει οιοσδήποτε συνειρμούς ότι ξέρετε «έχασα χρήματα», - όχι, ο γράφων δεν έχασε καθόλου χρήματα, ούτε και ένα σεντ δεν έχασε, διότι πολύ απλά δεν είχε.

Αυτό όμως ΔΕΝ σημαίνει ότι δεν πονεί αφάνταστα την ψυχή του γράφοντα η απώλεια των χρημάτων των συνανθρώπων του. Δεν σημαίνει ότι δεν τον λυπεί αφάνταστα ο πόνος των συνανθρώπων του από τους οποίους κλάπηκαν οι υλικές τους οικονομίες ζωής και οι ηθικές της καρδιάς τους αποταμιεύσεις. Τίθεται απόλυτο θέμα τάξης: όταν π.χ. ο Α μπορεί να χάσει ένα απλό χαρτονόμισμα, διότι μπήκε κατά λάθος στο πλυντήριο και θα ...«μαραζώσει», φανταστείτε τώρα το απόλυτο μαράζι, για τις εκατοντάδες χιλιάδες και τα εκατομμύρια τα οποία εκλάπησαν (και μάλιστα υπό επιβαρυντικότερες παράνομες και εγκληματικές οικονομικές και ηθικές συνθήκες) από τους τίμιους ανθρώπους μας!

Επομένως το πέραν της τάξης θέμα είναι και απόλυτο θέμα ηθικό, θέμα κοινωνικό, θέμα εθνικό.

Σημ. (2*) η αναφορά μας σε οικονομικά στοιχεία δεν υπερέχει στην καρδιά μας των πνευματικών στοιχείων και των αρετών των ανθρώπων μας, παραμένοντας οι αναφορές αυτές στο απλό υλικό στοιχείο και επίπεδο,

όμως οι οικονομικές αυτές επιδόσεις του λαού μας αποτελούν ορατότατο σημαντικότερο δείκτη της εργατικότητας της, παραγωγικότητας, του πνεύματος, της φιλοτιμότητας, αξιοσύνης και νοικοκυροσύνης των ανθρώπων μας.

Επί του θέματος.

Από την πείρα του γράφοντος ως δικηγόρος,

- ο οποίος ασκούμενος ων, «πρόλαβε» την δύσκολη(όμως ωραιότατη) εποχή που δεν υπήρχε καν συγκεκριμένο πινάκιο για τις αστικές υποθέσεις στο δικαστήριο Λεμεσού, αλλά με την τάξη και σειρά διεκπεραίωσης υποθέσεων να τηρείται με βάση τον λήγοντα αριθμό της κάθε υπόθεσης, δηλ. όσες έληγαν σε ζυγό αριθμό εκδικάζοντο από τον καλό δικαστή (λίγο ...αυστηρό όμως) κ. Σώτο Σταυρινίδη και όσες έληγαν σε μονό αριθμό από τον αείμνηστο καλό (λίγο...«φωνακλά» όμως) δικαστή Παναγιώτη Ελευθερίου άλλως ...αγαπητός μας «Παναής»,

- και από την ίδια θέση στα δικηγορικά έδρανα στην Ανατολική δικαστική αίθουσα του ισογείου του δικαστηρίου Λεμεσού αρ. 8, ο γράφων ως νεαρός δικηγόρος «έκανε» ταυτόχρονα τον εισαγγελέα/ κατηγορο και τον δικηγόρο υπεράσπισης σε ποινικές δίκες,

και επειδή φέρει το ... ελάττωμα να αγαπά την πατρίδα και την αλήθεια, ποτέ δεν του άρεσαν προβαλλόμενες «επιχειρηματολογικές» αγορεύσεις -δηλ. εξυπνάδες- χωρίς έντιμη αποδεικτική νομική, επιστημονική και ηθική βάση, ούτε και οι φάνφαρες αοριστολογίες και οι χωρίς καμία νομικά και λογικά αξιοπρεπή στήριξη, γενικόλογες και «εκτός» αναφορές και ισχυρισμοί, απλά και μόνο για να λεχθούν, απλά και μόνο για να εντυπωσιάσουν(όσους τυχόν εντυπωσιάζονται) και ...«ότι γίνει». Καθ'ήμας αυτό αποτελεί υποτίμηση της δικαιοσύνης και του ακούουτος εκδικάζοντος δικαστού.

Ούτε ποτέ «χώνεψε» τις πονηρές φράσεις ...νομικά σημεία: «*μα εν έσεις αποδείξεις*», «*είδες με... αφού εν με είδες*», «*πούντες αποδείξεις σου*», «*φέρμου μάρτυρες*».

Από ανθρώπινο και δικηγορικό ένστικτο (και χωρίς βέβαια αυτό να είναι απόλυτο) επειδή η σκέψη των ανθρώπων ως το μοναδικό απόλυτο αγαθό του ανθρώπου που κανείς ποτέ δεν μπορεί να του το περιορίσει ή σκλαβώσει, ο γράφων σκεπτόμενος θεωρεί ότι υπάρχει «εκ πρώτης όψεως» σοβαρή βάση για συλλογισμούς και επέκεινα λογικούς συνειρμούς, θεωρώντας ότι -

και μόνο από τα συγκεκριμένα αυτά (έστω και μή παράνομα) λόγια «*μα εν έσεις αποδείξεις*», «*είδες μες*», «*πούντες αποδείξεις σου*», «*φέρμου μάρτυρες*»

προερχόμενα από συγκεκριμένο άνθρωπο και με βοηθητικούς οδηγούς το ποιός είναι αυτός ο συγκεκριμένος άνθρωπος, τί ακριβώς λέει, πώς τα λέει και σε συνάρτηση με τον τρόπο, τον τόνο και το χρώμα της φωνής του, αλλά και με επεξεργασία της όλης εικόνας έκφρασης του, τότε πιθανότατα είναι ένοχος.

Για να μιλάμε νομικά του πρώτου έτους νομικής, το ως άνω «πιθανότατα» όσο ...«πιθανότατο» και να είναι ασφαλώς και δεν μπορεί να σταθεί σε ένα ποινικό δικαστήριο.

Ναι πολύ σωστό αυτό--- ΟΜΩΣ δεν παύουμε να σκεφτόμαστε.

Επαναλαμβάνουμε: δεν παραβλέπουμε τον νόμο, δεν παραβλέπουμε την νομική πτυχή του θέματος επαναλαμβάνουμε όμως, ότι δεν παύουμε να σκεφτόμαστε... «και ότι θέλει ας γίνει»...

Το γεγονός ότι δεν μπορεί μια τέτοια σκέψη να σταθεί στο δικαστήριο, αυτό δεν σημαίνει ότι δηλώσαμε αποδοχή παύσης της κάθε ομιλίας μας και της κάθε σκέψης μας, αλλά ούτε και σημαίνει ότι,

ως άνθρωποι **φτηνά και υποτακτικά έχουμε παραδώσει την ελευθερία μας, με αυτό-εγκλωβισμό μας στον εντός του περιφραγμένου από τον νόμο χώρο.**

Όχι αυτό δεν συνέβη, την σκέψη των ανθρώπων κανείς και ποτέ δεν μπορεί να την δεσμεύσει, επομένως δεν παύουμε ποτέ να σκεφτόμαστε και να κάνουμε διάφορους λογικούς συλλογισμούς επισημαίνοντας, διασταυρώνοντας και ερμηνεύοντας γεγονότα, και διάφορες παρατηρήσεις, ώστε να εξάξουμε τα δικά μας συμπεράσματα.

Όταν ακόμη και τα συμπαθέστατα πρόβata στο χωριό του γράφοντος, εκδήλωναν ελεύθερα τις «εσωτερικές σκέψεις» τους, ως τα αισθήματα χαράς και ενθουσιασμού

όταν έβρισκαν καλό χορτάρι να βοσκήσουν, άρα υπάρχει ορατή απόδειξη ότι ακόμη και αυτά έχουν «άνεση» και ελευθερία στην δική τους σκέψη, φανταστήκατε επομένως ότι μπορεί να υπάρχουν τόσο αφελείς και τόσο ανόητοι άνθρωποι οι οποίοι ευρισκόμενοι σε απέραντη πλάνη ίσως να πιστεύουν ότι μπορούν να απαγορεύσουν την σκέψη ή να σκλαβώσουν την δύναμη γένεσης της σκέψης άλλων ανθρώπων; Την στιγμή μάλιστα που η επιστήμη λέει ότι - η ανθρώπινη σκέψη σε συμμαχικό συνδυασμό με την φαντασία και τον οραματισμό καταλήγει είκοσι φορές ισχυρότερη από το απλό λογικό μυαλό;

Κάθε άνθρωπος κουβαλά ασταμάτητα μέσα του το δικό του «βιός», την δική του «περιουσία». Η περιουσία αυτή έχει συγκεκριμένο μέγεθος και συγκεκριμένη ποιότητα ως το απόλυτο εσωτερικό θέμα εκάστου επί της γής ανθρώπου.

Τίποτα απολύτως περισσότερο δεν έχει ο άνθρωπος πέραν αυτού του περιουσιακού κεφαλαίου. Και αφού δεν έχει κάτι περισσότερο επομένως κανείς δεν μπορεί να δώσει περισσότερα από όσο βιός έχει στο... «σακούλι» του, ούτε ένα κόκκο άμμου περισσότερο – αυτό είναι αδύνατον. Καταλήγουμε επομένως ότι ο άνθρωπος τελεί σε απόλυτα όρια: βγάζει προς τα έξω αυτό το δικό του βιός, το οποίο καλά έχει φυλαγμένο στις εσωτερικές του αποθήκες.

Αυτό το μέσα μας περιουσιακό στοιχείο, είναι ο γεννήτορας της επικοινωνίας των ανθρώπων με τον έξω κόσμο - τα εκ των έσω, εξερχόμενα λόγια βαδίζουν δρόμους. Ενας με καλά εσωτερικά αποθεματικά και καθαρός στην ψυχή άνθρωπος, μιλά καθαρά, με λόγια καθαρά. Ενας καθαρός άνθρωπος ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσε (ούτε ακόμη και αν βρισκόταν μέσα σε δικαστήριο) τις δήθεν νόμιμες, όμως σκοτεινές, ασαφείς, περιστρεφόμενες και ύποπτες και λέξεις/φράσεις της ανωτέρω παραγράφου διότι απλά δεν είναι καθαρές.

Ο καθαρός άνθρωπος κάνει το πιό απλό πράγμα στον κόσμο: μιλά πολύ απλά με την βεβαιότητα της αλήθειας, στηριζόμενος με απόλυτη άνεση στο βάθος της σταθερότητας των υπαρκτών γεγονότων, δηλ. αφηγείται και αποδίδει με λόγια τα πραγματικά γεγονότα. Συνάμα το πρόσωπο του αντανακλά την εσωτερική του καθαρότητα υποβάλλοντας μέσω αόρατων -όμως υπαρκτών δυνάμεων- την αλήθεια στον συνομιλητή του.

Αντί να απαντά την ερώτηση με ερώτηση:

- ο καθαρός άνθρωπος δεν έχει καμία απολύτως ανάγκη να κάνει αντ-ερώτηση και βεβαίως ούτε και ανάγκη να χρησιμοποιήσει (εκ προοιμίου) «ένοχα» τεχνικά νομικά, ρωτώντας « είδαν με;» «είδες με;».
- ο καθαρός άνθρωπος απάντα με την γαλήνια άνεση της καθαρότητας και την σταθερότητα του καλού σθένους της ψυχής του στην ερώτηση αν διέπραξε κάτι, χρησιμοποιώντας την πιό απλή λέξη στον κόσμο, όμως πανίσχυρη και η οποία με απλοχεριά θα δώσει την αλήθεια - λέει απλά την μαγική λέξη «όχι». Δεν λέει «φέρμου μάρτυρες». Δεν χρειάζεται να υποβάλει αυτή την ερώτηση.

«**Εν αποδείχτην**» λένε τινές εκ των άκυρων μεταπολιτευτικών πολιτειακών Ελλάδος, Κύπρου, άρα είμαστε εντάξει και μάλιστα τινές εξ αυτών νομικοί(όμως πλημμελώς καταρτισμένοι) κάνοντας πως τάχα δεν γνωρίζουν ή όντως δεν γνωρίζουν(αυτό είναι χειρότερο) ότι υπό προϋποθέσεις και υπό εξ αντικειμένου **περιστάσεις που επιβάλλει το δίκαιο** το βάρος της απόδειξης μεταστρέφεται από την **αυτονόητα συνήθη κατεύθυνση** του δικαίου, και **αντιστρέφεται** σε σχέση με τον κλασσικό νομικό κανόνα ο οποίος λέει ότι «ο ισχυριζόμενος(ο προτάσων) οφείλει να αποδείξει τους ισχυρισμούς του»

και έτσι καλείται η άλλη (η αντίθετη) πλευρά , ώστε αυτή να αποδείξει τις θέσεις της.

Ο νομικός κανόνας αντιστροφής του βάρους απόδειξης.

Ας δούμε αυτόν τον κανόνα σε πρακτική εφαρμογή μέσα από το παράδειγμα ενός νόμου μας.

Νόμος 18(1)2008. «Ο περί ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών πρόσβαση σε αγαθά και υπηρεσίες και στην παροχή αυτών.

Θρίαμβος του δικαίου. Αντιστροφή του βάρους απόδειξης.

Αρθρο10(1) «**Σε οποιαδήποτε δικαστική εκτός από ποινική ή εξώδικη διαδικασία αν το πρόσωπο που ισχυρίζεται ότι θίγεται από παράβαση διατάξεων του παρόντος νόμου επικαλείται και στοιχειοθετεί πραγματικά περιστατικά από τα οποία πιθανολογείται η παράβαση το δικαστήριο ή ο επίτροπος υποχρεώνει τον αντίδικο του να αποδείξει ότι ΔΕΝ υπήρξε οποιασδήποτε παράβαση του παρόντος νόμου.**»

Σε ακαδημαϊκό επίπεδο για σκοπούς καθοδήγησης μας το ορατό και πολύ κατανοητό παράδειγμα του ως άνω νόμου αυτού θα αποτελέσει κατ'αναλογία οδηγό στην προσπάθεια μας να υποστηρίξουμε το δίκαιο.

Τί λέει αυτός ο νόμος;

Είναι απλό: όταν κάποιος ισχυρίζεται κάτι και το στοιχειοθετεί με τέτοια καλή υποστήριξη αγνής μαρτυρίας και πραγματικών περιστατικών, σε βαθμό ώστε κατ'εύλογη κρίση να, να πιθανολογείται λογικά ο ισχυρισμός του εκ πρώτης όψεως ως βάσιμος-

τότε η άλλη πλευρά οφείλει να υποστηρίξει/αποδείξει (τυχόν) **μή παράβαση**.

Και γιατί γίνεται όμως αυτό; Γιατί δηλαδή δεν καλείται μονο-μερώς ο ισχυριζόμενος να αποδείξει πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας και στο σύνολο τους ισχυρισμούς του (στα κλασσικά όρια και επίπεδο των γενικών διατάξεων ποινικής δίκης), αλλά θεωρείται δικονομικά αρκετή η πιθανολόγηση, ώστε να **καλείται επομένως ο καθ' ού, να αποσείσει τις εναντίον του εκπεφρασθείσες κατηγορίες;**

Απάντηση:

ΑΝ ΚΑΙ ο νομικός κανόνας του «δημοτικού», λέει ότι η πλευρά η οποία ισχυρίζεται κάτι σε ένα δικαστήριο πρέπει ασφαλώς και να αποδεικνύει τους ισχυρισμούς του **εν τούτοις** το βάρος αυτό μπορεί (και πρέπει όπως θα δούμε πτιό κάτω) για λόγους δικαιοσύνης να αντιστραφεί στην αντίθετη πλευρά.

Ποιό το αιτιολογικό της σοφώτατης και δικαιοτάτης αυτής σκέψης της νομικής επιστήμης και του νομοθέτη;

Η απάντηση είναι: η απόδοση του δικαίου μέσα από την **υγιή ευλυγισία των αρχών και των κανόνων της δικαιοσύνης!**

Αν τα κλαδιά ενός δέντρου δεν λυγίσουν στον δυνατό άνεμο θα σπάσουν.

Η δικαιοσύνη για να μην «σπάσει»(δηλ. για να μην αποτύχει) πρέπει εκεί που χρειάζεται και εκεί που πρέπει να ευ-λυγίζει(ευ=λυγίζω+καλό).

Επομένως

- όταν λόγω της φύσης, μορφής, ιδιαιτεροτήτων, περιστάσεων, και βεβαίως των γενικών και ειδικών αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών και γεγονότων διάπραξης ενός αδικήματος και σε συνάρτηση,

- με την τυχόν υπαρκτή θέση ορατής ισχύος της μίας πλευράς έναντι της (ορατά ασθενέστερης) αντίθετης πλευράς, ώστε να καταδεικνύεται εμφανής ανισοροπία και ανισότητα όγκου δυνάμεων μεταξύ τους υπέρ της μίας και σε βάρος της άλλης,

τότε σε περίπτωση που η αδυναμία (πραγματική και νομική)βρίσκεται στην πλευρά του προτάσσοντος αιτητού/παραπονούμενου/ισχυριζόμενου ως η ασθενέστερη και ως η ευάλωτη πλευρά (έναντι του ισχυρότερου) σε βαθμό που όλη αυτή η κατάσταση θα αποτελέσει παρεμποδιστικό βάρος προς την πλευρά (του ισχυριζόμενου), με πιθανό αποτέλεσμα να μην καρποφορίσουν θετικά οι διερευνητικές προσπάθειες και πιθανότητες διαλεύκανσης της συγκεκριμένης υπόθεσης αυτής, σε βαθμό ώστε να μην καρποφορήσει η κατόπιν της συγκεκριμένης διερεύνησης πλήρους στοιχειοθέτηση της υπόθεσης (έστω και αν ακόμη σε κάποιο καλό ή σχετικό επίπεδο έχει ήδη στοιχειοθετηθεί) και,

- με την σκέψη ότι με βάση όλα αυτά τα δεδομένα, θα είναι δύσκολο ή και αδύνατον να αποδειχθεί σε δικαστήριο η πιθανολογούμενη παράβαση **ώστε να αποδοθεί δικαιοσύνη**, τότε να,

εξ ανάγκης το βάρος απόδειξης της **μή διάπραξης του αδικήματος**, μετατίθεται στην άλλη πλευρά του καθ'ού ισχυρού.

Επομένως χωρίς να υποστεί οιαδήποτε ζημία η δικαιοσύνη, με την καθ' υπέρβαση αντιστροφή του βάρους απόδειξης ξεπερνά τον φραγμό του κλασσικού κανόνα ότι ο ισχυριζόμενος φέρει το βάρος της απόδειξης και έτσι, όχι μόνο δεν δημιουργείται

αδικία αλλά αντιθέτως τροφοδοτείται με έντιμη και καλή ενέργεια αλήθειας, ο ηρωικός αγώνας του δικαίου.

Πολύτιμος βοηθός και απόλυτος σύμβουλος στην ζωή των ανθρώπων οι αναλογίες!

Αρα κατ'αναλογία

στο θέμα τινών (όχι βέβαια όλων) εκ των πολιτειακών/πολιτικών και συναφών παραγόντων και αξιωματούχων (και των κατορθωμάτων τους) επιβάλλεται και πρέπει να είναι δεδομένη ως καλώς εφαρμόσιμη και εντελώς ακολουθητέα πλέον η αντιστροφή αυτού του κανόνα,

διότι οι ίδιοι έθεσαν εαυτούς εκτός της κανονικής ροής και της «ίσης» νομικής κατεύθυνσης της πορείας του ρέοντος κανόνα περί του βάρους της απόδειξης, ένεκα της δεσποτικής τους ισχύος και του επηρεαστικού και παρεμβατικού προς διάφορες κατευθύνσεις «βάρους» τους και της ισχύος της απολυταρχικής τους εξουσίας ως: «ύποπτοι» ένεκα της δεσπίζουσας τους «αξιωματικής θέσης» και της εξ αυτής αντλούμενης και ασκούμενης όχι νόμιμης δύναμης, με την οποία (καταχρηστική) δύναμη τους όχι μόνο δυνατόν θα επηρεάσουν αλλά και θα παρ-εμποδίσουν, ανακόψουν και καθόλου παράξενο να εξουδετερώσουν τις έρευνες για επιτυχή κατάληξη νομικής στοιχειοθέτησης των παρανομιών τους.

Να μην ξεχνάμε για τινές εξ αυτών

την ορατή τοις πάσι προκλητικότητα, συστηματικότητα και δια-χρονικότητα διαπράξεως αδικημάτων καθώς και των επίσης ορατότατων πιθανοτήτων κατά την διάπραξη των κατορθωμάτων τους να μην εκδίδουν και από πάνω γραπτές τραπεζικές...αποδείξεις, για τις... «αναλήψεις» εκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων, άρα ποιά στοιχεία θα κατέχουν και σε τί θα στηριχθούν οι κατ'αυτών ερευνητές λειτουργοί; Για να μην «περιπαίζουμε» τον κόσμο μας δηλαδή.

Ερώτηση προς κάθε καλό πατριώτη και έντιμο συμπολίτη μας:

Θα επιτρέψουμε ως κοινωνία την συντήρηση και φύλαξη εν ζωή αντί ενός κράτους δικαίου και ενός κρατικού συστήματος δικαίου,

την παρουσία ενός κράτους και συστήματος εγκληματία; Ασφαλέστατα όχι.

Επομένως

η αντιστροφή του κλασσικού κανόνα (εκείνου δηλ. ο οποίος λέει ότι ο παραπονούμενος πρέπει να αποδείξει την ενοχή του κατηγορούμενου και μάλιστα πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας ώστε να στοιχειοθετηθεί η υπόθεση του) ασφαλέστατα και επιβάλλεται να περιστραφεί κατά 180 μοίρες, ασφαλέστατα και είναι δίκαιο μέτρο, ασφαλέστατα και δεν είναι άκυρο και άδικο δικονομικό απάρτιο, αλλά ο μοναδικός τρόπος και η μοναδική οδός δικαίου και ηθικής ώστε να γίνει δικαίκα σωστή, «νορμάλ» και φυσιολογική ...δουλειά για τα κατά της κοινωνίας και κατά της πατρίδας αδικήματα, τα οποία εξετάζουμε και όχι περιπαίζιμο της Θέμιδας.

Αλλιώς,

η μή δίκαιη και άκρως άδικη και ανόητα πεισματάρικη παραμονή μας στην μή αντιστροφή του τεκμηρίου με σκυμμένους, δικαστές, δικηγόρους, εισαγγελείς και κοινωνία στην υπό τις περιστάσεις χωρίς νόημα τρέχουσα παρούσα κατάσταση, (ξεπερασμένης και ποσώς καταπραΰνουσα την φρικτή αγωνία των ανθρώπων της κοινωνία μας), όχι μόνο θα παραμείνει παθητικά ακλόνητος ο αποκλεισμός απόδοσης της δικαιοσύνης, και όχι απλώς ελεύθερα, αλλά «μεθ' ορμής ακαθέκτου» θα διαιωνίζεται το πρόβλημα, προκλητικά παρ-εμποδιζόμενος ο του δικαίου Ηρακλής ώστε να κόψει έστω και ένα κεφάλι της Λερναίας Υδρας,

αλλά,

αντιθέτως η μη υιοθέτηση της αντιστροφής του ως άνω τεκμηρίου, θα φέρει «θετικά» μόνο στην πλευρά του κακού και του άδικου, καθιστάμενη φορτιστής ενέργειας και συνεχής συμμαχικός τροφός και ο ...καλός φύλακας της παρανομίας.

Προς κάθε καλό και έντιμο πολίτη:

- Πώς θα αποδοθεί δικαιοσύνη, όταν ο νόμος με το τεκμήριο της αθωότητας υπερασπίζει και «άθελα» του ουσιαστικά καλύπτει (και) τους εκ των τινών ηγετών αδικοπράγουντες σε βάρος του λαού;

- Πώς θα μπορέσουν οι απλοί άνθρωποι, να βρουν (τα από τους διερευνώμενους) εξαφανισθέντα ή αποκρυμμένα στοιχεία, αρχεία, έγγραφα, τεκμήρια κ.λ.π. ώστε να αποδείξουν την ενοχή των (εκ των) εγκληματικών αυτών τινών ταγών;
- Είναι μήπως λογικά αναμενόμενη από ένα μέσο, λογικό **και έντιμο πολίτη**, μια έστω μικρή ελπίδα, ότι οι ίδιοι οι διαπράξαντες τα κατά του λαού αδικήματα, θα δώσουν οικιοθελώς στοιχεία και πληροφορίες ομού με αριθμούς λογαριασμών για την δική τους καταδίκη; --- Θα μας κοροϊδεύει και το παρδαλό κατσίκι αν το πιστεύουμε αυτό!

(Καλούμε τον κάθε έντιμο και φιλόπατρη συν-πολίτη μας, να μας παρουσιάσει άλλη πειστική και δικονομικά αποδοτική λύση στο τεράστιο αυτό θέμα της πατρίδας: υποσχόμαστε τότε να αποσύρουμε αμέσως και την τελευταία λέξη των ως άνω για την πατρίδα εναγωνίων μας σκέψεων).

Προχωρώντας - Καθόλου «πονηρό» ρητορικό σχήμα – καθόλου ρητορική «παγίδα», αλλά απλός/απλουστάτος και αληθέστατος συλλογισμός:

όταν π.χ. επί εξουσίας του τάδε πολιτικο/πολιτειακού, γίνουν όντως πολλά και καλά έργα και άλλα διάφορα καλά για την πατρίδα, δεν μας λέει με καμάρι ότι αυτά τα «θαύματα» έγιναν επί της δικής του εξουσιαστικής περιόδου: (π.χ.) *κοιτάξτε πόσα καλά σας έκανα επί κυβερνήσεως/προεδρίας μου*, ή (π.χ.) *κοιτάξτε πόσα καλά, πόσα σχολεία και πόσους δρόμους σας έκανα επί υπουργίας μου**;

*Να θυμίσουμε το **αυτονόητο** ότι η προεδρία, η υπουργία(=υπό +(το) έργο) και η κάθε άλλη θέση, **ΔΕΝ** είναι εξουσία της μορφής του αφέντη προς τον σκύλλο του ή μορφής της κλασσικής εποχής κυρίου προς δούλο, και επίσης να θυμίσουμε ότι ο πολίτης ΔΕΝ είναι Ρωμαϊκό «res»=πράγμα, ως επί Ρωμαϊκής εποχής και βεβαίως αν τινές εκ των ταγών μας μεθυσμένοι από το κρασί της εξουσίας το ξέχασαν, τότε ας το θυμηθούν: **η πατρίδα δεν είναι αμπέλι του παππιού κανενός.** Η πατρίδα είναι το απόλυτο κτήμα της κοινωνίας των ανθρώπων μας και ο κάθε κατέχων θέση στην πολιτεία είναι απλός εργάτης στο ...αμπέλι της κοινωνίας.

Αρα μιλάμε για **υπηρεσία και «υπηρέτες»**.

Οι ως άνω θέσεις είναι θέσεις «υπηρέτου» προς τον «κυρί-αρχο»(δηλ. άρχει) λαό επομένως ο κύριος, είναι ο λαός και ο συγκεκριμένος πολιτικοπολιτειακός είναι ο υπηρέτης και ορκίζεται μάλιστα ότι «πιστά θα υπηρετήσει» τον λαό.

Αρα

- από την στιγμή που **έγιναν** πολιτειακά και πολιτικά εγκλήματα απιστίας, τιμής, αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας τα οποία συνιστούν (εθνικά και οικονομικά ή άλλης μορφής) φρικτά κατά της πατρίδας και κατά του λαού ποινικά αδικήματα, κακουργήματα,
- από την στιγμή που με άκρως πιθανολογημένο νομικό και πολιτικό τεκμήριο τα συγκεκριμένα κατορθώματα, εκ «πρώτης όψεως» ορατά, έως ορατότατα προέρχονται από αυτούς(τινές όχι όλοι):
διότι αυτοί - οι τινές - κρατούν το τιμόνι,
διότι αυτοί οι τινές, έχουν την κακή εξουσία και τον δικό τους κακό έλεγχο και αυτοί διατάζουν, καλύπτουν και «ρεγουλάρουν» το κάθε τι,
όμως δεν βάζουν και τις υπογραφές και τα δακτυλικά τους αποτυπώματα τόσο οι ίδιοι και συναυτοίς κατά νόμο εξουσιοδοτημένοι δικοί τους λειτουργοί στις απάτες τους **ώστε να τους συλλάβουμε αμέσως και να τους παραπέμψουμε συνοπτικότερα στο κακουργιοδικείο,**
-διότι αυτοί έχουν στην κατοχή τους, τους σχετικούς φακέλλους,
-διότι αυτοί κρατούν τα χρυσά τα κλειδιά του κρατικού ταμείου δηλ. της κεντρικής τράπεζας δηλ. **του θησαυροφυλακίου του λαού,**
επομένως αφού όλοι αυτοί -οι τινές, επαναλαμβάνουμε όχι όλοι- έχουν τους κωδικούς εισόδου στην κεντρική τράπεζα του λαού μας με χρήματα του λαού μας, (καταλήγοντας) τί πιά λογικό αυτοί - ποιός άλλος εκ πρώτης ορατότητας και λογικότερης όψεως θα συνδέεται πλην αυτών;

Τεκμήριο λογικό και νομικό:

εκ πράξεων ή και εκ παραλείψεων **για το κάθε τι**, ακόμη και αν π.χ. στο τάδε στο «Α» υπουργείο, δεν ήταν καλά ξεσκονισμένα τα γραφεία και καλά σφουγγαρισμένο το κτίριο ή ακόμη αν δεν υπήρχαν κόλλες για τις φωτοτυπικές του υπουργείου ή ακόμη και αν χάλασε το ανσασέρ και δεν επιδιορθώθηκε εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, ευθύνονται οι «τινές».

Για να μην μας περιπαίζουν(νομίζουν): συνήθης απάντηση των εκ των κρατούντων είναι «*μα εν ενεν η υπηρεσία μου αρμόδια, εν εφταίμεν εμείς, μα εν το άλλο υπουργείον, μα εν κάτι νόμοι παλιοί που λένε ότι...*». Πόσο άκυρα και άθλια λόγια!

Επομένως αφού αφορά τους άνω, αυτοί πρέπει να δώσουν λόγο.

Πιό απλό δεν γίνεται: αφού ο τάδε είναι ο κατά νόμον αρμόδιος αν πράξει καλά – όπως μας ορκίστηκε - θα τον χειροκροτήσουμε, θα τον αγκαλιάσουμε, αν όμως επί χρονικής περιόδου της άσκησης των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων του προκύψουν κακά για την πατρίδα τότε εμείς οι απλοί και ταπεινοί άνθρωποι ασφαλώς και θα τον **κρίνουμε** και καταγγείλουμε και ασφαλώς ΔΕΝ θα τον στείλουμε απλά και με πολιτειακοπολιτικοεθνικό απαλλακτικό φύλλο πορείας στο χωριό του να καλλιεργεί με χαρά τις ροδακινιές και τις μηλιές του,

αλλά θα του ζητήσουμε ως κοινωνία να δώσει εξηγήσεις μα πώς «μάστρε μας» προέκυψε το τάδε;

Αυτός ξέρει.

Αυτός κατά πολιτειακό/νομικό τεκμήριο ξέρει.

Αυτός εν πάσει περιπτώσει (σε όλη την νομική και πολιτική έκταση της φράσης εν πάσει περιπτώσει) **ΟΦΕΙΛΕΙ να ξέρει**.

Παράδειγμα: είναι ωσάν να λέμε ο Α εργάζεται ως λογιστής στην τάδε εταιρεία έχοντας το ταμείο υπό την ευθύνη του. Από έρευνα στο ταμείο ελλείπει το τάδε ποσόν. Ο λογιστής λέει «μα εν έχω ιδέα εγώ...»: αυτό είναι λογικό; Όχι δεν είναι λογικό και απλά μας κοροϊδεύει διότι:

Ασφαλέστατα και έχει ιδέα αυτός.

Ασφαλέστατα και ξέρει αυτός.

Ασφαλέστατα και **όφειλε** να ξέρει αυτός.

Ασφαλέστατα και έχει κατ'επέκταση ευθύνη αστική και ποινική αυτός.

Ως υπερ-πιθανολόγηση των ως άνω θέσεων μας να θυμίσουμε επιπλέον ενισχυτικούς λόγους:

- θυμάστε το πανηγύρι όταν οι παρατάξεις τα βγάζουν όλα στην φορά με τις κατά καιρούς δημοσιεύσεις των «αναλήψεων» (βλέπε ...ευγενική και ψεύτικη ονομασία της κλεψιάς όπως π.χ. ο ...άριστος όρος «κούρεμα») για τινές (κλοπών ή άλλων παρανόμων πράξεων) αναφέροντας πλούσια και λεπτομερειακά μάλιστα στοιχεία, για τους πολιτικούς τους αντιπάλους, όταν μεταξύ τους οι αντίθετες παρέες «πικκαριστούν»!
- όταν από τις τηλεοράσεις οι εκ των ηγετών αλληλοβρίζονται και αλληλοκατηγορούνται, αυτό τί είναι εκτός από ποινική κατάδοση και άρα όλα όσα αλληλώς λέχθηκαν θα πρέπει αμέσως να διερευνηθούν ποινικώς.

Συνδεδόμενο: να θυμίσουμε επίσης έναν καυστικό χιουμοριστικό, πλην αληθέστατο λόγο του σοφότατου και συμπαθέστατου μας «Αρκά», ο οποίος βοηθά πολύ την παρούσα συζήτηση μας: «η μοναδική φορά που οι πολιτικοί (για να είμαστε δίκαιοι και όχι ισοπεδωτικοί, όχι όλοι αλλά «τινές» εξ αυτών) λένε την αλήθεια, είναι όταν ο ένας αποκαλεί τον άλλο ψεύτη»!

Αναδρομή στην ιστορία για λήψη σχετικής γνώσης.

Καταγράφουμε αυτό το μεγαλειώδες γεγονός το οποίο το σύστημα ενώ είναι λαλίστατο σε άλλα διάφορα, αυτό το συγκεκριμένο μας το αποκρύπτει για ευνόητους λόγους(ο γράφων «τυχαία» το έμαθε):

Ο πολιτικός και μεγάλος-τεράστιος πατριώτης στρατηγός της αρχαίας Ελλάδας Μιλτιάδης το 490π.Χ. ηγήθηκε των Ελληνικών-Αθηναϊκών δυνάμεων, οι οποίες και κατήγαγαν λαμπρή νίκη κατά των υπό τον Δάτι και Αρταφέρνη, Περσικών στρατευμάτων στον Μαραθώνα. Ο Μιλτιάδης εν τη στρατιωτική του σοφία διέκρινε βασικότατο στρατιωτικό πλεονέκτημα των Ελληνικών δυνάμεων, ότι δηλ. η περιοχή εκεί δεν προσφέρετο για πλήρη ανάπτυξη του ιππικού των Περσών (επομένως στρατιωτικό μειονέκτημα) και άρα θα κατατροπώνταν από τις Ελληνικές φάλαγγες οι Πέρσες όπως και έγινε. Ναι είχε απόλυτο δίκαιο ο Μιλτιάδης και έτσι οι Πέρσες στην δοθείσα μάχη κατατροπώθηκαν.

Το ιστορικό μεγαλείο του ανθρώπου και στρατηγού Μιλτιάδη: την εποχή εκείνη διοικούσαν τις Αθηναϊκές στρατιωτικές δυνάμεις δέκα στρατηγοί εκ περιτροπής. Ένας στρατηγός καθ'εκάστη μέρα. Την μέρα που θα διεξήγετο η μάχη του Μαραθώνα ΔΕΝ ήταν η σειρά του Μιλτιάδη. ΟΜΩΣ Μιλτιάδης αν και δεν ήταν η μέρα του να διοικήσει τον στρατό των Αθηνών (της «πόλης κράτος» Αθήνας) ζήτησε από τον συνάδελφο του την ημέρα εκείνη αρμόδιο στρατηγό, να πάρει αυτός την θέση του αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων. Έτσι ο Μιλτιάδης με τους οπλίτες του κατήγαγε την σημαντικότερη νίκη στην ιστορία του ανθρώπινου γένους, αφού ανακόπτοντας και καταστρέφοντας τα Περσικά στρατεύματα στον Μαραθώνα, απέκλεισε Ασιατική εισβολή προς την Ελλάδα, στα Βαλκάνια και στην Μεγάλη Ελλάδα της Κάτω Ιταλικής χερσονήσου.

Επομένως δεν είναι καθόλου «Μιλτιάδης» (κατ'αναλογία σκέψης) οι εκ των ταγών μας αφού ακόμη και όταν μάλιστα είναι **όντως** η σειρά και αρμοδιότητα τινών να εκτελέσουν ιερό καθήκον προς την κοινωνία και την πατρίδα μας λένε(δηλαδή μας βρίζουν) : «μα ενεν εμείς, οί εν οι άλλοι, μα εν το άλλον υπουργείον» – ενώ στην πραγματικότητα είναι αυτοί οι προς τούτο αρμόδιοι!

Το πρόβλημα:

όμως παρά το ότι η κοινωνία έχει απόλυτο – απόλυτο δίκαιο, ως ανωτέρω ανελύθη οι πιο πάνω μεγάλες αλήθειες και το κατακρεουργηθέν δίκαιο μας, θα σκοντάψουν νομικά στο «τεκμήριο της αθωότητας», αφού εμείς οι ...«κακοποιηθέντες» πολίτες, μέσω των διωκτικών αρχών της πολιτείας μας πρέπει λέει:

ΕΜΕΙΣ οι αφελείς να αποδείξουμε και ΑΠΟ ΠΑΝΩ, ότι οι ... «τινές», διέπραξαν τα συγκεκριμένα εγκλήματα καθ'ημών και της πατρίδας.

Μα τότε,

πώς θα δώσουν λόγο οι παρανομήσαντες αν πρώτα η κοινωνία των ανθρώπων δεν καταφέρει να τους αφαιρέσει το νομικό ευεργέτημα του τεκμηρίου αθωότητας χρεώνοντας τους το **αντεστραμμένο τεκμήριο** – (εκτός βέβαια και πέραν από του να τους ελέγξει και «πιέσει» νομιμότητα μέσω πολύ έμπειρων και σκληρών ερευνητών);

Αρα;

Αφού έγιναν τα κατορθώματα σε βάρος της κοινωνίας τί θα γίνει τώρα;

Θα μείνουν όλα ατιμώρητα και με αμείωτη ένταση συνεχιζόμενα και την πατρίδα κλαψουρίζοντας ασταμάτητα να πληττεται μέχρι ολικού αφανισμού επειδή:

ξέρετε έχει έναν νομικό κανόνα που λέγει ότι πρέπει να τα αποδείξουμε και έναν ακόμη πιο δύσκολο κανόνα το τεκμήριο αθωότητας και επομένως το βάρος (λέει) της απόδειξης ενοχής βρίσκεται στους ώμους του ισχυριζόμενου;

Δηλαδή φταίει και από πάνω η κοινωνία;

Ίσως θα μας πούν ακόμη ότι: «μα η επίκληση σας δεν στοιχειοθετεί πραγματικά περιστατικά και δεν πιθανολογείται η παράβαση ώστε να γίνει διερεύνηση».

Μα πώς δεν πιθανολογείται παράβαση;

«Αυτά να τα πείς αλλού» - λέει ένα σοφό λαϊκό ρητό!

Βεβαίως και στοιχειοθετούνται αλλά ακόμη και να μην στοιχειοθετείται κάτι 100%

(όμως και στοιχειοθετούνται και πιθανολογούνται και οι μόνοι που δεν τα βλέπουν είναι αυτοί που ΔΕΝ θέλουν να τα δούν),

έστω

-με ορατή,

-με λογική και

-με εκ πρώτης όψεως πιθανολόγηση

αυτοί αυτοβούλως θα έπρεπε -αν ήταν καθαροί- αμέσως να έθεταν τον λευκό και καθαρό εαυτόν, **υπό τον έλεγχο και την διερεύνηση** των ανθρώπων που τους προσέλαβαν στην θέση που βρίσκονται.

Με μεγάλη προθυμία θα πρέπει να θέσουν εαυτόν υπό διερεύνηση, διότι πολύ απλά ο αθώος και καθαρός άνθρωπος, ΤΙΠΟΤΑ δεν έχει να φοβηθεί, ούτε από μία αλλά από χίλιες έρευνες!

Εξ άλλου προεκλογικά οι εκ των πολιτικών/πολιτειακών (και πάλι τινές, -κουραστήκαμε να το λέμε- όχι όλοι) μιλούν για ανάληψη ευθυνών, για κριτική και αυτοκριτική, ότι είναι έντιμοι, ακέραιοι, ηθικοί και μέχρι θανάτου ηθικότατοι, αμερόληπτοι, θερμοί θιασώτες της διαφάνειας και ως εκ τούτου πανέτοιμοι και διαθέσιμοι για έλεγχο από την κοινωνία και άλλο τόσο πανέτοιμοι για αγώνα όντες λέει απόλυτα ευρισκόμενοι στην διάθεση του πολίτη να τον υπηρετήσουν. Ομως αυτά τα καλά λόγια δεν φαίνεται να πολυταιριάζουν με την εξωτερική εικόνα των τινών του συστήματος μελών.

Αρα κάτι δεν πάει καλά:

Απόλυτη αναντιστοιχία, απόλυτη σύγκρουση λόγων και έργων στους περί τα πολιτικά και πολιτειακά πράγματα. Η διαφθορά και η κλοπή είναι ορατότατη και προκλητικότατη στα μάτια του λαού αλλά τί κρίμα - είναι νομικό το θέμα:

δεν μπορεί λέει να αποδειχτεί!

Ομως η ζωή ημών των απλών πολιτών προχωρά με τα βράδια να βλέπουμε από τηλεοράσεως σε επεισόδια τους βίους και κατορθώματα των τινών του συστήματος με την απάτη και την διαφθορά και ως ρουτίνα πλέον να αναδεικνύονται σε κουλτούρα δράσης και μάλιστα με φόντα (βάθος εικόνας) προς την εξέλιξη της, την επέκταση και την ...μεθοδευμένη «καλύτερευση» της.

Τόσα πολλά είναι τα κατορθώματα τινών εκ του πολιτικού βίου και περί την πολιτειακή εξουσία, που ο Πλάτωνας μετά την «ιδανική πολιτεία» αντί να ησυχάζει στην κατοικία του στο Βασίλειο των αθάνατων ψυχών,

μέσα σε απόλυτη αγανάκτηση, άρχισε να συγγράφει το νέο του έργο: «Θεραπεία και εξυγίανση της κολασμένης πολιτείας»!

Όμως ο κάθε τίμιος άνθρωπος που αγαπά την πατρίδα ερωτά: πείτε μας καθαρά εσείς φίλοι δικηγόροι - **θα αφήσουμε αυτούς τους τύπους που λυμαινούνται και να καταστρέψουν τον τόπο και την κοινωνία ελεύθερους, για έναν νομικό κανόνα ότι ο ισχυριζόμενος πρέπει να αποδεικνύει με βάση ένα τεκμήριο αθωότητας;**

Ο κάθε έντιμος δικηγόρος φυσικά και απαντά- ασφαλέστατα ΟΧΙ.

Τίποτα δεν χάθηκε.

Η λύση υπάρχει.

Οι δικηγόροι «προβάλλουν» τα ...νομικά «εμπόδια» και οι δικηγόροι θα δώσουν επομένως την λύση.

Από την στιγμή που για τις συγκεκριμένες περιπτώσεις των ως άνω «παλληκαριών», με νομική αναίδεια ισχύει το υπό τις περιστάσεις άκυρο(πλέον) τεκμήριο αθωότητας, τότε δυστυχώς αυτό καθίσταται κακό όπλο, η εμβέλεια των πυρών του οποίου κτυπούν όχι τις δυνάμεις αδίκου, αλλά πλήττουν φονικά τις φίλιες δυνάμεις του καλού και του δικαίου,

και επομένως, η λύση είναι ΝΟΜΙΚΗ: το όπλο αυτό πρέπει να αποσυρθεί από το νομικό οπλοστάσιο και με περιφρόνηση να τεθεί εκτός της μάχης του δικαίου:

α)- για τον κανόνα ότι ο ισχυριζόμενος αποδεικνύει, λύση είναι η αντιστροφή του βάρους απόδειξης ως ανωτέρω.

β)- για το τεκμήριο αθωότητας, λύση είναι το τεκμήριο της ενοχής με άμεση εφαρμογή υπό τις ως άνω εκτεθείσες προϋποθέσεις.

Αν δεν αρέσει σε τινές δεν υπάρχει απλούστερη στον κόσμο απάντηση: οι όροι του δημοσίου παιγνιδιού είναι αυτοί άρα ας μην αναλάβουν θέσεις και αξιώματα όσοι δεν τους δέχονται, ενώ αν πούν όχι, ξέρετε αυτό είναι καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων και αυτό που μας λέτε είναι παράνομο (κ.λ.π. χαζά αστεϊάκια), σημαίνει ότι είναι εκ προοιμίου ένοχοι αφού αν είναι τίμιοι, καθαροί και αθώοι ΔΕΝ θα είχαν απολύτως τίποτα φοβηθούν, άρα; **Αρα για τους καθαρούς ανθρώπους αυτό το**

τεκμήριο και αυτοί οι όροι είναι απολύτως αποδεκτοί και εντελώς καλοδεχούμενοι, αφού ο καθαρός ουρανός αστραπές δεν φοβάται.

Η κοινωνία μας σκέφτεται και καταλήγει για κάποιο άλλο «εργαλείο», πρέπει να υπάρχει και να υπάρχει, έτσι επιβάλλει η λογική.

Και η λογική επιβάλλει εντόπιση του μέσα από τον βασικότατο κανόνα της επιστήμης της λογικής: **τον (λογικό) κανόνα της εις άτοπον απαγωγής.**

Συνεπώς ας δούμε αυτόν τον κανόνα στην πράξη:

αφού βάσει των ανωτέρω συλλογισμών το τεκμήριο της αθωότητας στα χέρια των ως άνω εμπλεκόμενων κατέστη «ψευδής πρόταση» ως ένας **καταχρηστικός νομικός όρος**, άρα αφού είναι ψευδής ουσιαστικά δεν το κατέχουν,

ή και στην πιο απομακρυσμένη περίπτωση δεν δικαιούνται πλέον να το κατέχουν και επικαλούνται προς όφελος τους.

Ο ως άνω ψευδής πλέον όρος, τελεί αυτοδικαίως άνευ νοήματος και ισχύος, διότι εξουδετερώθηκε και κατέστη ανενεργός από την τεράστια δύναμη της αλήθειας των επί του εδάφους γεγονότων και με απαξίωση ετέθη εκτός του κάθε... παιγνιδιού, τόσο στον τομέα της ποινικής δικονομίας, όσο και σ' αυτόν του «γηπέδου» της νομικής επιστήμης (εννοείται για τα συγκεκριμένα θέματα και για τους συγκεκριμένους «ήρωες»)

και αφ' ής στιγμής το τεκμήριο αθωότητας παραμερίστηκε και εξουδετερώθηκε ως νομικοηθικά και εκ των περιστάσεων «άτοπος» όρος, τότε πλέον γι' αυτούς η εναπομείνασα αληθής πρόταση είναι αυτό που αναδύεται και φανερά προκύπτει μέσα από την λογικά αντίθετη πρόταση, (ένεκα της αυτό-εξουδετέρωσης του τεκμηρίου αθωότητας) και η οποία πλέον αληθής πρόταση,

δεν μπορεί παρά να είναι το αντίθετο νομικό μέτρο -δηλ. το τεκμήριο της ενοχής.

Αρα πλέον η «αληθής πρόταση» είναι το **τεκμήριο της ενοχής**.

Το ...μή αρεστό, «αντισυμβατικό», «υπερβατικό» και «μεταφυσικό» αυτό τεκμήριο, (άκου λέει τεκμήριο ενοχής)

είναι τόσο ισχυρότατο, τόσο αήτητο, τόσο γιγάντιο και τόσο νόμιμο -

- όσο η στεντόρεια ηθική και νομική φωνή της κοινωνικής αναγκαιότητας, η οποία χωρίς τον παραμικρό δισταγμό το **επιβάλλει**,

- όσο η αλήθεια το αγκάλιασε και όσο με την εμπιστοσύνη και την πειστικότητα με την οποία το **περιβάλλει**,

- όσο η νομική και φιλοσοφική αιτιολογική σκέψη αναγκαιότητας η οποία με σύνεση και απλοχερία το **τρέφει!**

Ίδου λοιπόν το εντελώς αρμόζον για την περίπτωση που αναλύουμε νομικό τεκμήριο αυτό της ενοχής. Οι ίδιοι οι τινές το «κέρδισαν» με την κακή τους αξία, καταπατώντας τους νόμους, το δίκαιο, τις αξίες, τις αρχές και ιδέες της ρίζας και του κορμού του δικαίου, τους όρκους και τις υποσχέσεις τους προς την κοινωνία και πιο πολύ από όλα πλήττοντας την αξιοπρέπεια και την περηφάνια του λαού μας, γκρεμίζοντας έτσι το υπέρ τους κλασικό «τρέχον» τεκμήριο αθωότητας ως ανάξιο πλέον να το φέρουν.

Με τις πέτρες που η κοινωνία ασταμάτητα τους λιθοβολεί απαιτώντας δικαιοσύνη, οι ίδιοι έκτισαν τον τοίχο απομόνωσης τους εντός του κελλιού του τεκμηρίου της ενοχής τους.

Αρα τώρα καλούνται οι εκ των πολιτειακών ύποπτοι, όχι να αποσεισούν από τους ώμους τους (λανθασμένος όρος) το τεκμήριο ενοχής, διότι πολύ απλά δεν μπορεί γίνει απόσειση του, αλλά **να το αντιμετωπίσουν** και να αποδείξουν με τον απλούστερο τρόπο του κόσμου(δηλ. με την αλήθεια) ότι δεν έκαναν το συγκεκριμένο /κανένα αδίκημα!

Και η κίνηση τους αυτή θα είναι όντως πολύ απλή και καθόλου –καθόλου κοπιώδης και καθόλου δύσκολη αν όντως δεν αδίκησαν και δεν παρανόμησαν.

ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Λύση:

«Ζητείται Ελπίς» - πρωτοποριακότατος συγγραφέας, Αντώνης Σαμαράκης.

Ζητείται τόλμη,

Για καθιέρωση του νομικού νεολογισμού, του τεκμηρίου ενοχής.

Σημ. είμαστε πανέτοιμοι να υπερασπίσουμε σε νομικό διάλογο τις θέσεις μας αυτές έναντι «άλλων» νομικών ...«απόψεων». Θέσαμε σε εισαγωγικά τις άλλες (νομικές) απόψεις, όχι διότι δεν σεβόμαστε τις άλλες απόψεις, αλλά διότι καθ' ημάς ΔΕΝ υπάρχει άλλη λύση στο σοβαρό θέμα το οποίο αναλύουμε. Μήπως θέλουν τινές ανόητοι να παραμείνουμε δεσμώτες στον κάθε φτηνό πολιτικάντη παρανομούντα κατά της κοινωνίας μας που βρίζει και κλέβει τους ανθρώπους μας; Αν το θέλουν τινές ας το δηλώσουν δημοσίως – εμείς δεν θέλουμε...

Εφαρμογή λύσης μέσα από τις βοηθητικές αναλογίες αρχών του αστικού δικαίου.

Λατινική νομική ορολογία – Res ipsa loquitur.

Ελληνική νομική ορολογία: Τα γεγονότα ομιλώσι αφ'εαυτών. (Τα πράγματα μιλούν από μόνα τους).

Το άρθρο **55** του περί αστικών αδικημάτων κεφαλαίου **148** αναφέρει ότι:

Εν αγωγή εγειρομένη εν σχέσει προς ζημία, καθ'ήν αποδεικνύεται

- (α) **ότι ο ενάγων εστερείτο γνώσεως ή μέσων γνώσεως των πραγματικών γεγονότων άτινα προεκάλεσαν το συμβεβηκός όπερ ήγαγεν εις την ζημία**
- (β) **ότι η ζημία προεκλήθη υπό ιδιοκτησίας εφ'ής ο εναγόμενος είχε πλήρη έλεγχο**

και κρίνεται υπό του δικαστηρίου ότι η επέλευσις του προκαλέσαντος την ζημίαν συμβεβηκός συνδέεται περισσότερον προς το γεγονός ότι ο εναγόμενος παρέλειψεν να καταβάλει εύλογον επιμέλειαν παρά προς την καταβολήν τοιαύτης επιμέλειας, ο εναγόμενος φέρει το βάρος της αποδείξεως του ότι δεν υφίστατο αμέλεια δι'ήν ούτος ευθύνεται συναφώς προς το συμβεβηκός όπερ ήγαγεν εις την ζημίαν.

Πρόσβαση στα σιρόπια της εξουσίας δεν έχει απολύτως κανένας απλός πολίτης, ούτε από το Παλιομέτοχο, ούτε από το Κολόσσι, ούτε και από την Εμπτα, ούτε και οι καλοί μας «Κοκκινοχωριάτες» διότι απλά **«στερούνται γνώσεως»**.

Αρα τις **απαντήσεις** στα εξεταστικά/ανακριτικά ερωτήματα των ερευνών για εγκλήματα κατά της πατρίδας, ασφαλώς και δεν θα τις δώσουν οι «καλοκάγαθοι» Πάφιοι πολίτες της Εμπτας φυτεύοντας Κολοκάσι, ούτε οι γεμάτοι ζωντάνια Κολοσσιάτες, αλλά ούτε και οι εργατικότετοι Κοκκινοχωριάτες αδιάκοπα ανεβασμένοι στα τρακτέρ τους, παράγοντας τις καλύτερες πατάτες στον κόσμο!

Απόλυτη ταύτιση γεγονότων με τις πρόνοιες του άρθρου 55. (1*, 2*.)

Διότι οι άνθρωποι μας: (α) - **«στερούνται γνώσεως ή μέσω γνώσεως των πραγματικών γεγονότων άτινα προεκάλεσαν το συμβεβηκός όπερ ήγαγεν εις την ζημία»** (β) - **«η ζημία προεκλήθη υπό της (κατ' αναλογία εξουσιαστικής) ιδιοκτησίας εφ'ής ο εναγόμενος (κατ' αναλογία οι εκ των πολιτειακών) είχε πλήρη έλεγχο»**

Αρα επί του νομικού εδάφους στο οποίο τώρα αγωνιζόμαστε,

-χωρίς να χρειαζόμαστε καμία βοήθεια από σοφούς κώδικες και ανώτερα επιστημονικά συγγράμματα,

-ούτε και ενυπάρχουσας οιασδήποτε ανάγκης, καθ' υπέρβαση των ταπεινών δυνατοτήτων μας ως απλοί εργάτες της δικηγορίας που είμαστε, να ασκήσουμε και καλά τώρα «υψηλή δικηγορία», ώστε εξ ανωτερότητας και ως παλληκάρια της νομικής να πείσουμε για τις θέσεις μας,

αφού μέσα από απλή δικαϊκή σκέψη άνετα συμπεραίνεται ότι:

(α) η επέλευσις του προκαλέσαντος την ζημίαν συμβεβηκότος (εννοείται στην πατρίδα)

(β) συνδέεται περισσότερο προς το γεγονός ότι ο εναγόμενος(εννοείται ο αρμόδιος πολιτειακοδιοικητικοθεσμικός) παρέλειψε να καταβάλει εύλογον επιμέλειαν παρά προς την καταβολήν τοιαύτης επιμέλειας, επομένως

ο εναγόμενος/οι (κατ' αναλογία οι εκ των πολιτειακών μας ύποπτοι σε αστικό και ποινικό πεδίο και «έκδοση») θα πρέπει να «δώσουν γνώση»(πειστικότητα) προς την κοινωνία φέροντας αυτοί το βάρος της αποδείξεως ότι όντως δεν υφίστατο **εξ αυτών αμέλεια.**

Σημ. 1* η **νομική λογική** των ως άνω διατάξεων (άρθρο 55) περί της αμέλειας/ευθύνης ως προς την αστικής κατεύθυνσης δίωξη, πέραν των ορίων του αστικού δικαίου προοριστικά επιβάλλεται τώρα ως η βάση και ως ο οδηγός να ανακατευθυνθεί και κατά προέκταση να προσανατολιστεί σε **κατ'αναλογία προσαρμογή** σε επίπεδο και χώρο **ποινικής κατεύθυνσης και ευθύνης**, ώστε (υπό τις περιστάσεις) να αποτελέσει και εδώ την λογική(και το **αιτιολογικό**) σχηματισμού της από την κοινωνία αγωνιωδώς αναμενόμενης και απολύτως αρμόζουσας **νέας ποινικής νομοθεσίας.**

Νέα νομοθεσία: δώρο για την την κοινωνία. Οι νεώτεροι πρωτοποριακοί, θαρραλέοι και **δίκαιοι** ποινικοί νόμοι για διερεύνηση, εξιχνίαση και δίωξη κατά πράξεων **ποινικής ευθύνης των τινών εκ των πολιτειακών.**

Σημ. 2* αλλά ακόμη και στην περίπτωση που δεν υπάρξει τροποποίηση σε ποινικό νόμο για καθιέρωση του νεολογισμένου μας τεκμηρίου ενοχής, θεωρούμε ως δικηγόροι ότι ναι, με το άρθρο 55 του περί αστικών αδικημάτων νόμου, υπάρχει καθ'ήμας ξεκάθαρη καλή πιθανότητα επιτυχίας σε αστική αγωγή=δηλαδή με αστική δίωξη των τινών πολιτικοπολιτειακών συλησάντων την τιμή και αξιοπρέπεια των ανθρώπων και της πατρίδας με τις κλοπές και τα εγκλήματα τους κατά του λαού.

Ερώτημα:

Είναι επαρκής νομικά ο νομικός αυτός νεολογισμός;

Απάντηση:

Βεβαίως και είναι επαρκής, διότι το «τεκμήριο» της ενοχής στηρίζεται σε γερά θεμέλια.

Το τεκμήριο αυτό δεν είναι αδικία, δεν είναι παρανομία, είναι καταστολή και αποτροπή του άδικου, είναι αποκατάσταση του δικαίου, είναι προστασία του πολίτη, είναι άμυνα και επίθεση της δικαιοσύνης, είναι υψηλή υπηρεσία προς την κοινωνία καλώς στοιχειοθετούμενο δικαϊκά και νομικά στηριζόμενο ατράνταχτα στην εξής βάση:

Νομικό υπόβαθρο Α.

- με δεδομένο ότι ως εκ της θέσεως και των αρμοδιοτήτων των «τινών» προκύπτει εκ μέρους τους ορατή άμεση και/ή έμμεση και /ή κατά τεκμήριο πράξη παρανομίας κατά της πατρίδας και της κοινωνίας ή εκ παραλείψεως (επομένως δεν απέτρεψαν την παρανομία) εκ μέρους τους, εφ'όσον οι συγκεκριμένοι ήταν οι κατά νόμον και κατά τεκμήριο συνδεδεμένοι/υπεύθυνοι/ αρμόδιοι με το θέμα αυτό,

- με δεδομένο ότι ως εκ της θέσεως και των αρμοδιοτήτων των «τινών» όταν συμβαίνει κάτι το καλό για την πατρίδα και την κοινωνία κομπάζουν ότι αυτοί το έκαναν ή αυτό έγινε και «μπράβο μου - επί θητείας μου» ή «επί προεδρίας μου/ πρωθυπουργίας μου» , «εμείς σας τα εκάμαμεν όλα αυτά τα καλά » - και ας μην έκαναν το παραμικρό για το συγκεκριμένο καλό, αλλά το αρπάζουν ισοπεδωτικά ως δικαιούμενοι αυτό απλά και μόνο διότι έγινε επί των χρονικών «στιγμών» της θητείας τους και εντός της εξουσιαστικής περιφέρειας τους, άρα θεωρώντας ότι είναι δικό τους -

επομένως αφού όλα είναι εντός της «*θητείας τους και εντός της εξουσιαστικής περιφέρειας τους*»,

γιατί τώρα να έχει τύψεις ή ενδοιασμό ή τον παραμικρό δισταγμό ή προβληματισμό η κοινωνία μας να τους χρεώσει και με τα κακά;

- με δεδομένο ότι οι ως άνω «τινές»(όχι βέβαια όλοι) είναι δημόσια πρόσωπα άρα έχουμε να κάνουμε με διαφορετικούς κανόνες και μαζί τους μιλούμε διαφορετικά, δηλ. άλλοι κανόνες για να αντιμετωπιστούν σε σχέση με τους κλασσικούς παρανομήσαντες,

- με δεδομένο ότι οι ως άνω «τινές» φέρουν εξουσία, άρα είναι πιθανότατο(και αν αυτό δεν είναι «πιθανότατο» εν πάσει περιπτώσει και στην εσχάτη δεν αποκλείεται) εκ της δεσπόζουσας θέσης τους να χρησιμοποιήσουν την εξουσία τους καταχρηστικά προς ίδιον κάλυψης όφελος,

- με δεδομένο ότι οι ως άνω «τινές» όπως είπαμε **ασφαλέστατα** και δεν αφήνουν πίσω τους νομικά τεκμήρια κατά την διάπραξη εγκλημάτων κατά της κοινωνίας, ένεκα χρήσης της πονηριάς και της ισχύος της εξουσίας τους,

- με δεδομένο ότι υπάρχει σφοδρότατο πρόβλημα για το πώς θα ερευνηθούν οι συγκεκριμένοι (ευρεθούν), αφού φυσικά και δεν άφησαν/δεν βρέθηκαν τεκμήρια πίσω τους και

η δικαιοσύνη δεν μπορεί να παρεμποδίζεται, δεν μπορεί να μην αποδίδεται, ούτε και να αφήνεται να καταλήγει σε τέλματα, διότι τότε αντί για δικαιοσύνη θα καταντήσει αρνη-σίδικη και /ή α-δικαιοσύνη, με την κοινωνία των ανθρώπων να τελεί υπό άθλιο «περιπαίξιμο»,

- με δεδομένο όμως ότι επειδή δεν υπάρχουν τεκμήρια αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει αδίκημα,

- με δεδομένο όμως ότι ένεκα απόλυτα λογικά ορθού συμπερασματικού συλλογισμού (γνωρίζοντας το ακόμη και οι γάτες) ναι, **βοά η ΕΥΛΟΓΗ πιθανότητα** να διέπραξαν «οι συγκεκριμένοι» τα συγκεκριμένα αδικήματα του κοινού ποινικού δικαίου,

- με δεδομένο ότι όντως τα αδικήματα ΥΠΑΡΧΟΥΝ με όλα τους τα συστατικά στοιχεία,

- με δεδομένο ότι οι ένοχοι πρέπει να βρεθούν και η δικαιοσύνη πρέπει να αποδοθεί και να λάμψει ενώπιον της κοινωνίας,

- με δεδομένο ότι οι εκ των πολιτειακών ...«συνεργάζονται» και η οποία «συνεργασία» βοηθά τις αστυνομικές έρευνες αφού εξακολουθούν να δηλώνουν έντιμοι και έτοιμοι για έλεγχο (εδώ γελά και το παρδαλό κατσίκι) για τα υπό αναφορά αδικήματα και άρα δεν έχουν (λέει)να φοβηθούν για τίποτα,

- με δεδομένο ότι μιλάμε για πολιτικά/πολιτειακά πρόσωπα για τα οποία ισχύουν και εφαρμόζονται για λόγους ευθιξίας πολιτικοί και ηθικοί κανόνες ακόμη και πέραν και εκτός, αλλά και καθ'υπέρβαση, ή ακόμη και ενάντια στους συνήθεις τρέχοντες καθαρά τακτικούς νομικούς κανόνες(να δείτε προεκλογικά με πόσο φιλότιμο τους απαριθμούν) και εν πάσει περιπτώσει δεν εφαρμόζονται εξαντλητικά γι'αυτούς μόνο οι κλασσικοί νομικοί κανόνες, αλλά και άλλοι ηθικοδικαϊκά άκρως υπέρτεροι κανόνες

όλα αυτά τα δεδομένα επιβάλλουν την προς αυτούς στέρηση του τεκμηρίου της αθωότητας και χρέωση τους, του τεκμηρίου ενοχής.

Υπόβαθρο Β

- με δεδομένο ότι αφού και οι ίδιοι οι ως άνω κατά δική τους δήλωση **δεν έχουν τίποτα απολύτως να φοβηθούν** (αφού παρα-λένε ότι δεν έκαναν τίποτα το κακό και είναι **πεντακάθαροι**) άρα τίποτα δεν υπάρχει για να τους εμποδίζει από του να δώσουν στοιχεία και να αποδείξουν οι ίδιοι καθηκόντως προς τους ανθρώπους που εκπροσωπούν με πειστικά στοιχεία ότι είναι έντιμοι και ότι όντως δεν έκαναν τα τάδε κατορθώματα και άρα ηθικά και νομικά αναπόδραστα

τότε ναι, καταλήγουμε ότι:

το κλασσικό τεκμήριο αθωότητας, (λόγω της από αυτούς διαλαλούμενης και προς τοις πάσι δεδηλωμένης αθωότητας τους)

ΗΔΗ ούτως ή άλλως αυτοβούλως με απόλυτη βεβαιότητα οι ίδιοι

το αποποιήθηκαν και/η απαρνήθηκαν νομικά και/ή απέσυραν ή αποποιήθηκαν και από έντιμη εσωτερική αυτοσιγουριά το «απόταξαν ως σατανά», πλέον «συντασσόμενοι τω δικαίω».

Αυτή η απειμπόληση και διαγραφή έχει επιφέρει άρση, της προς όφελος αυτών ισχύος του τεκμηρίου αθωότητας, με ομού επ'αυτής προσκολλημένη την άρση κάθε επίκλησης για τους εαυτούς τους του νομικού αυτού ευεργετήματος μέσα από τις σελίδες των βιβλίων του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας.

Η αποκηρυγμένη και διαγραμμένη προς όφελος τους νομική εφαρμοστική έννοια του τεκμηρίου αθωότητας(η οποία όμως ισχύει τους ...κοινούς θνητούς, έχει σβήσει τα φώτα πορείας για τους του συστήματος πολιτικοπολιτειακούς.

Το εξ αυτών διαρρηχθέν και εξ αυτών εξουδετερωμένο γλυκό ευεργέτημα το οποίο λέγεται τεκμήριο αθωότητας δεν υπάρχει πλέον γι'αυτούς.

Για τους «δημόσιους άντρες» τα κλασσικά νομικά ΔΕΝ «υπάρχουν»:

δεν υπάρχει παραγραφή,

δεν υπάρχει αναστολή,

δεν υπάρχει κανένα προς όφελος τους νομικό ευργέτημα,

δεν υπάρχει προς χρήση τους το αναγκαίο «πρό» νομικό υπόβαθρο,

δεν υπάρχουν «πονηρές» ενστάσεις,

δεν υπάρχουν αναβολές,

δεν υπάρχουν κατά τόπον και καθ'ύλη αναρμοδιότητες,

δεν υπάρχουν νομικά «τερτίπια»,

δεν υπάρχουν πονηρά σημεία και επί τούτω «τεχνικά» θέματα,

δεν υπάρχει κατάσταση δικαιοσυστάτου, (δηλαδή αναστολή της δράσης και λειτουργίας της δικαιοσύνης),

δεν υπάρχει «ασυλία», ως προς την διερεύνηση της εντιμότητά τους

δεν υπάρχει καμία και με οιοδήποτε όνομα ή επίθετο «ανακοπή»

υπάρχει μόνο το φως της ηλήθειας και της εντιμότητας (τους;)

και επομένως αφού η **ιδεώδης δικαιοσύνη** δεν παύει ποτέ να λειτουργεί και να απονέμεται υπό έντιμους και ελεύθερους, **άρα** αληθείς και ηθικούς όρους και αφού το τεκμήριο αθωότητας τέθηκε γι'αυτούς εκτός της δικονομικής μάχης, ποιό άλλο επομένως νομικό τεκμήριο και ποιιά άλλη φιλοσοφική αρχή δικαίου και ποιό **νομικό εργαλείο** θα συνεχίσει την ιερή του δικαίου πορεία ώστε να βρεθεί η αλήθεια;

(σημ. 1.Αλήθεια όσο και αν τα ως άνω φαίνονται υπερβολικά και σκληρά νομικά υπάρχει μια πιθανότητα στο δισεκατομμύριο να ανησυχήσει γι'αυτά ένας πραγματικά καθαρός «δημόσιος άντρας»;))

(σημ. 2. Στον όρο «δημόσιος άντρας» ασφαλώς υπάγονται και οι γυναίκες)

Αν :

1. η λύση «τεκμήριο της ενοχής» είναι...αντισυνταγματική, τότε ας μας πουν:

1(α) αν συνταγματικά (ή αντισυνταγματικά) έκλεψαν τα χρήματα του λαού

1(β) την νόμιμη ...συνταγματική λύση που θα φέρει πίσω τα κλεμμένα χρήματα και την κλεμμένη τιμή και αξιοπρέπεια των ανθρώπων μας. ΟΜΩΣ μέχρι να μας πούν την συνταγματική αυτή λύση το τεκμήριο ενοχής θα τελεί εν ισχύει ως «επιστρεπτέον» .

2. υπάρχει μήπως άλλη λύση να βρεθούν τα κλαπέντα (αφού τελούν εισέτι «καλά κλαπέντα») και να τιμωρηθούν αυστηρά, παραδειγματικά, κατασταλτικά και αποτρεπτικά οι ένοχοι, ώστε να αποκατασταθεί το δίκαιο στις καρδιές των ανθρώπων μας.

2.(α) καλούνται οι κατέχοντες αυτήν την λύση, να την θέσουν υπό όψιν του γράφοντος την οποία και εξαιρετικά θα εκτιμήσει ως καλή βοήθεια για τον προβληματισμό αυτό.

2.(β) η λύση η οποία θα παρουσιαστεί νοείται ότι θα πρέπει να στοιχειοθετηθεί με απόλυτη νομική, ηθική και πολιτική πειστικότητα ώστε καλώς να αποτελέσει εκ δικαίου καλή ανάσα ηθικής και πολιτικής ανανέωσης ως πραγματική και εξ αντικειμένου λύση για το τεράστιο αυτό θέμα της κοινωνίας μας. Στην περίπτωση αυτή εμείς θα αποσύρουμε τις παρούσες μας

σκέψεις αφού υπήρξαν όντως άλλες καλύτερες λύσεις από τις ταπεινές δικές μας.

Με πολύ απλά λόγια πέρα από νομική ανάλυση:

Αφού τα εγκλήματα των πολιτικών/πολιτειακών υπάρχουν ορατότατα και με ορατότατες συνέπειες στην τιμή, την αξιοπρέπεια και την οικονομία της κοινωνίας και επειδή δεν μπορούν να αποδεικτούν μέσα από τις τρέχουσες νομικές διαδικασίες ΟΜΩΣ υπάρχουν και εξακολουθούν αυξητικά και βιώντα να υπάρχουν τα εγκλήματα αυτά

και επειδή η δικαιοσύνη πρέπει να αποδοθεί και για σκοπούς τιμωρίας και για σκοπούς μη επανάληψης των αδικημάτων

επομένως τί θέλουμε:

να παραμείνει η κοινωνία βλακωδώς άπραγη και εξευτελιζόμενη μπροστά στην διαρπαγή και την βουλιμία τους,

να μην τους τιμωρήσει και να μην τους αποτρέψει από την τέλεση των εγκληματικών κατά της κοινωνίας πράξεων τους για «νομικούς λόγους» λέει, του δικαίου της απόδειξης και επομένως θα συνεχίζεται αυτό το κακό ες αεί;

Το δέχεται αυτό έστω και ένας πολίτης από τις 850.000 των συμπολιτών μας;

Αρα ο δρόμος εφαρμογής του τεκμηρίου ενοχής είναι ανοικτός- κάτι σαν το (κακοποιημένο) ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ «πόθες έσχες» κατ' αναλογία δικαίου.

Για το πώς θα υλοποιηθεί και πώς θα λειτουργήσει στην πράξη; Να μην ανησυχεί κανείς γι' αυτό το θέμα, διότι αυτοί οι ίδιοι ξέρουν πολύ καλά.

Επομένως από την στιγμή που υπάρχουν σε βάρος τους ορατά θέματα προς ποινική διερεύνηση με τα οποία τελούν εκ πρώτης όψεως σε ορατή ή και κατά τεκμήριο σχέση και σύνδεση πρώτου βαθμού, τότε η κοινωνία τους καλεί πλέον να δώσουν στοιχεία ώστε να αποδείξουν οι ίδιοι την αθωότητα τους και δεν μας πτοούν τυχόν δόλιες ειρωνείες ότι τα νομικά μας είναι λίγα, διότι λέει «αλλάξαμε τα νομικά τεκμήρια».

Σημ. τα νομικά μας είναι λίγα, αυτό το καταλαβαίνουμε, διότι απλά κανείς «δεν ξέρει νομικά», αφού η νομική είναι «απλησίαστη», ως «**η επιστήμη των επιστημών**»! Μας «παρηγορεί» όμως το γεγονός, ότι «λίγα» είναι τα νομικά όλων των ταπεινών και με αυτογνωσία καλών και σωστών δικηγόρων. Αυτό συμβαίνει διότι μπροστά στην μεγαλύτεραν των επιστημών την νομική, όλοι είμαστε λίγοι και ας το δεχτούμε, κανείς δεν την κατέχει πλήρως, αφού την επιστήμη των επιστημών ανά την ανθρώπινη ιστορία, την κατέχει **μόνο** ο πανεπιστήμονας Αριστοτέλης, αυτός ήταν ο αληθινά πλήρης νομικός. Όμως αυτός ήταν Αριστοτέλης!

Κατά συνέπεια αυτοί που ...πομπωδώς κάνουν ότι ξέρουν νομικά (αυτοί συνήθως ξέρουν όλα τα νομικά - τα πάντα) είναι ανασφαλείς και πολύ κάτω και από το «λίγοι» για τον απλούστατο λόγο ότι απλά προσποιούνται, διότι κανείς εκ των ανθρώπων δεν «μετάλαβε» από την νομική επιστήμη, παρά μόνο λίγες σταγόνες εκ του (κατά τα άλλα) μεγαλειωδώς υπέροχου ωκεανού της.

Επομένως θα είναι μεγάλη η χαρά, και τεράστιος ο θαυμασμός και τιμή του γράφοντος να συναντήσει δικηγόρο του οποίου πραγματικά τα νομικά του «εν πολλά»- ο οποίος και δικαίως θα μπορεί να αποκληθεί μετά-Αριστοτελικός και μετά-Πλατωνικός!

Παρ' όλα αυτά,

όμως και πάλι με πλήρη ταπεινότητα, εμείς λέμε ότι τα νομικά μας πολλαπλασιάζονται με γεωμετρική πρόοδο και μέσα στις ψυχές μας γίνονται «γιγάντια» όταν υπερασπίζουμε την πατρίδα μας.

Καταλήγοντας, τα ως άνω νομικά αυτά ευεργετήματα της αθωότητας ΔΕΝ τα αλλάξαμε εμείς, αυτοί οι ίδιοι αναστάτωσαν το θέμα και το αναποδογύρισαν, αυτοί οι ίδιοι τα άλλαξαν.

Η υπόθεση που αναλύουμε δεν ανήκει στον κατάλογο των αμιγώς κλασικών νομικών ζητημάτων, αλλά πέραν της νομικής υφής φέρει και θέματα ηθικοκοινωνικοφιλοσοφικοπολιτικής τάξης λειτουργώντας με συλλογιστική και κανόνες διαφορετικούς από τους συνήθεις οι οποίοι εφαρμόζονται για τις κλασσικές παραβιάσεις και τους κλασσικούς παραβάτες των νόμων. Πρόκειται για θέμα

πολιτικής ζωής, θέμα σφοδρής κακοποίησης της ηθικής και του νόμου του πολιτικού/πολιτειακού βίου, οπότε και μπαίνουμε σε άλλων παραμέτρων σκέψεις και διαδικασίες. Υπάρχει σοβαρότατο «καζουϊστικό» θέμα (ηθική σύγκρουση καθηκόντων) μπροστά στο οποίο κανένα ηθικό και πατριωτικό μέλος της κοινωνίας δεν επιτρέπεται να κάνει άλλη σκέψη και να λάβει κατ'Αριστοτέλεια επιείκεια(ως εικός/εύ-λογη) άλλη απόφαση εκτός από αυτήν, η οποία θα είναι ωφέλιμη για την κοινωνία και την πατρίδα.

Αρνείται μήπως ένας λογικός και καλός πολίτης ότι ο υπέρτατος νόμος της πολιτείας είναι η σωτηρία του λαού; Ότι δηλ. **«Salus populi suprema lex esto»;**

Αρα δεν τίθεται θέμα μή ορθότητας ή λάθους ή άδικης κίνησης εκ της αποστέρησης από τους (τινές/όχι όλους) πολιτειακούς/πολιτικούς του νομικού τεκμηρίου της αθωότητας. Η αποστέρηση και απόσυρση αυτή τελεί υπό ηθική, νομική και πολιτική ασφάλεια ορθότητας, αφήνοντας ελεύθερο να δράσει πλέον το αντίθετο τεκμήριο, αυτό της ενοχής αφού οι ίδιοι έθεσαν εαυτούς εκτός της προστασίας από το κλασσικό τεκμήριο της αθωότητας, διότι οι ίδιοι αυτοπροαιρέτως εντάχτηκαν στο αντίθετο πεδίο. Δεν τους βγάλαμε από τον κανόνα, από κανένα κανόνα.

Αντίθετα αυτοί βγήκαν-με την δική τους βούληση! Ας δούμε πώς:

όταν συμφέρει στην ματαιοδοξία τους και για να τους απο-θαυμάσουν οι «χωρκανοί» τους, τινές πολιτειακοί/πολιτικοί με επίκληση της πολιτειακής/πολιτικής τους ιδιότητας (καταχρηστικά και εγωϊστικά) απαιτούν την μάταιη εξαίρεση από τους «κοινούς» ανθρώπους και το χωρίς νόημα προβάδισμα:

να σηκώνονται λέει όλοι, όταν αυτοί έρχονται/εισέρχονται κάπου,

να κάθονται λέει μπροστά σε εκδηλώσεις και όχι μέσα στον κόσμο που εκπροσωπούν και υπηρετούν(άρα είναι υπηρέτες μας) με πρόσχημα τον σεβασμό λέει στον θεσμό (;)

να λαμβάνουν στις εκκλησίες - και καλά λέει- θέσεις σε ψηλούς σκάμνους ανώφελης και ανόητης επιδειξης, όταν **ειδικά** στην εκκλησία, δηλ. εντός του οίκου του Θεού **όλοι πρέπει να είμαστε ταπεινά γονυπετείς, «υποταγμένοι» και πεπεισμένοι ως άκρως κατώτεροι ενώπιον της ανώτερης παρουσίας του πνεύματος Κυρίου,**

να μιλούν για δήθεν νόμιμες υπερβάσεις, κατ'εξαίρεση ...εξαιρέσεις, φύλαξη απορρήτων προς όφελος τους,

μέχρι και φακέλλους της υπηρεσίας να παίρνουν στο σπίτι τους(αν είναι δυνατόν) αφού πρόκειται για **άκρως παράνομη πράξη, διότι όλα τα κρατικά έγγραφα είναι της υπηρεσίας,** ανήκουν επομένως στην πολιτεία τελώντας πλέον κτήμα της πατρίδας και όχι προσωπικά ή ατομικά «χαρτιά» από το χωρικό των τινών αποχωρούντων από θέση. Σαφώς οι υπηρεσιακοί φάκελλοι (και το περιεχόμενο τους) **δεν είναι δικοί τους** αλλά κτήμα πάντοτε της υπηρεσίας δηλαδή της πατρίδας και της κοινωνίας έστω και αν αυτοί τους συνέταξαν –μα αφού ούτως ή άλλως ήταν υπόχρεοι να τους συντάξουν, εκτελώντας διατεταγμένη υπηρεσία σύνταξης και μάλιστα αυτό ήταν και χρυσοπληρωμένη μάλιστα από το ταμείο του κράτους υποχρέωση και καθήκον τους, άρα όχι δεν είναι προσωπικό τους κτήμα: οι φάκελλοι πρέπει να παραμένουν στα υπουργεία για έλεγχο, για μελέτη, για διδαχή και άντληση πληροφοριών ακόμη και για ιστορικές έρευνες.

Ομως ακόμη έστω και πρωταρχικώς ιδιωτικά/ ατομικά έγγραφα των κατέχοντων τινά θέση **παύουν να είναι πλέον δικά τους,** διότι από την στιγμή που βρίσκονται εντός του κρατικού κτιρίου και εντός της συγκεκριμένης υπηρεσίας και εξεδόθησαν από τον κατέχοντα την συγκεκριμένη θεσμική θέση, αυτοδικαίως κατέστησαν δημόσια(ανήκουν πλέον στον «δήμο»= στην κοινωνία).

Εξ άλλου - με ποιά λογική και για σκοπό βρέθηκαν και τί γύρευαν εκεί, τί δουλειά είχαν τα «ιδιωτικά» έγγραφα στον συγκεκριμένο θεσμικό χώρο και γιατί τα μετέφεραν εκεί αφού ήταν προσωπικά/ιδιωτικά εντός π.χ. του υπουργείου π.χ. εντός τινάς θεσμικής θέσης, αν ήταν πραγματικά ιδιωτικά ή είχαν καθαρά ιδιωτικό χαρακτήρα και περιεχόμενο; Αν κάποιο έγγραφο όντως αφορά π.χ. μια επιστολή την οποία π.χ. έστειλε συγκεκριμένος θεσμικός παράγοντας προς τον Θείο του στην Αυστραλία για ποιο λόγο βρίσκεται μέσα στα γραφεία της συγκεκριμένης θέσης; Μήπως αντί να εκτελεί τα καθήκοντα του έγγραφε γράμματα στους συγγενείς; Το ξέρουν και οι γάτες ότι: από την στιγμή που ένα υπηρεσιακά εκδιδόμενο έγγραφο φέρει τίτλο π.χ.

υπουργείο τάδε,π.χ. υπηρεσία τάδε, έχει στο τέλος του υπογραφή από άτομο το οποίο τελεί υπό θεσμική ιδιότητα συνδεδεμένη με το έγγραφο αυτό, τότε δεν είναι ιδιωτικό- για να μην μας κοροϊδεύουν(νομίζουν) είναι της πολιτείας και κάθε άλλος χαρακτηρισμός αποτελεί και συνιστά το σοβαρότατο ποινικό αδίκημα της κατάχρησης εξουσίας. Αλλά ακόμη και όντως προσωπικό αν ήταν ένα έγγραφο σ'αυτές τις περιπτώσεις επειδή είναι ύποπτη η παρουσία του στο συγκεκριμένο μέρος, αίρεται η ιδιωτικότητα και ατομικότητα του παύοντα πλέον να φέρει προσωποπαγή χαρακτήρα και μεταστοιχειούμενο μετατρέπεται νομικά σε δημόσιο, άρα το θέμα αυτό τελεί υπό διερεύνηση, - για να μην θεωρούν χαζούς του πολίτες - τέλος.

Οι τινές πολιτειακοί/πολιτικοί είναι ασταμάτητοι: θεωρούν ότι κατέχουν μέχρι και απεριόριστη (και αόριστη) προστασία πολιτικής οντότητας, ασυλίες και άλλα «Θείκά» προνόμια (δηλαδή πρό-του νόμου, άρα δεν λαμβάνεται υπόψιν ο νόμος κοινώς παραβιάζεται- αλλά και τί σημαίνει «ασυλία» (α-σύληση) όταν βοά μια έκδηλα παράνομη πράξη τους;) και δεν συμμαζεύεται;

Σημ. μα δεν καταλαβαίνουν οι άνθρωποι ότι μετά από την θέση θα επανέλθουν στην «προ» κατάσταση τους και θα ξαναβρεθούν στον ...καφενέ του χωριού τους με τους ίδιους χωριανούς, όπου όλοι είναι όντως ίσοι και μερικοί εξ αυτών των «χωρκανών» κατά παρασάγγας πίο μπροστά και πίο έξυπνοι από τινές εξ αυτών; («Παρασάγγας» είναι το αρχαίο Περσικό μέτρο το οποίο ισοδυναμεί με 5.000 μέτρα, ήτοι πέντε χιλιόμετρα).

Καταληκτικά

υπό αντικειμενικές προϋποθέσεις και εξ αντικειμενικών δεδομένων και περιστάσεων ένεκα του βάρους του εξεταζόμενου θέματος, το βάρος απόδειξης μεταστρέφεται προς την **αληθή κατεύθυνση** του δικαίου, ήτοι **αντιστρέφεται** κατά 180 μοίρες σε σχέση με τον κλασσικό νομικό κανόνα ότι ο ίδιος ο ισχυριζόμενος οφείλει να αποδείξει τους ισχυρισμούς του κατά του εγκαλούμενου,

άρα υποχρεούνται οι συγκεκριμένοι κατά της κοινωνίας (ύποπτοι) αδικοπραγήσαντες να αποδείξουν την μή ενοχή τους.

Επομένως για να μιλάμε πλέον σωστά τα νομικά

αφού αυτοί πολιτειακοί/πολιτικοί (τινές όχι όλοι) με την...αξία τους πέτυχαν την αντιστροφή του τεκμηρίου προς τον εαυτό τους, τότε ας το χρησιμοποιήσουν τώρα ώστε αυτοί να αντιμετωπίσουν το τεκμήριο της ενοχής για να αποδείξουν οι ίδιοι την ΜΗ ενοχή τους ! Είναι εύκολο !

Ο γράφων θεωρώντας ότι από την στιγμή που δεν υπάρχει άλλος τρόπος διερεύνησης και εξιχνίασης των κατορθωμάτων των πολιτειακών μας εκτός από το προβαλλόμενο ανατρεπτικό μιν, όμως απόλυτα δικαιότατο **τεκμήριο ενοχής**,

τότε καλούνται ύποπτοι και μή, να υποβάλουν τις δικές τους ιδέες ή τους άλλους τρόπους, όμως ορατά και βάσιμα επαρκείς για αντιμετώπιση των κατορθωμάτων των εκ των ταγών μας και τα οποία με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον θα διεξέλθουμε.

Αν όμως - παρά το ότι ως απλοί νοήμονες άνθρωποι σεβόμαστε κάθε άποψη-επιμένουν στην ...ανορθότητα της δικής μας σκέψης χωρίς όμως να υποβάλουν τις δικές τους λύσεις για το καλό της πολιτείας μας (ενώ είναι υπόχρεοι ως «χρηστοί» πολίτες) τότε καταλήγουμε ότι γ'αυτούς δεν υπάρχει άλλος τρόπος απόδοσης του δικαίου.

Όμως αυτό είναι τραγικό: σημαίνει ότι καθόλου δεν τους «κόφτει» αν δεν αποδοθεί το δίκαιο και αυτό ισούται με παθητικά ηθική συνενοχή.

Το τεκμήριο αθωότητας είναι μιν καλή ασπίδα, είναι καλή δικαιοική ασφάλεια, είναι όντως δίκαιο τεκμήριο,

-όμως το (υπό προϋποθέσεις) τεκμήριο ενοχής, είναι ακόμη πίο δίκαιο από το της αθωότητας.

Κατ'αρχάς ασφαλέστατα και δεν είμαστε κατά του τεκμηρίου της αθωότητας (για τους αθώους). Αυτό θα ήταν μέγα νομικό λάθος μας, αφού ο αείμνηστος κορυφαίος και σοφώτατος εφέστιος καθηγητής μας Γ. Α. Μαγκάκης στο πανεπιστήμιο Αθηνών έκανε ότι μπορούσε ο άνθρωπος για να διδάξει στα νεαρά «παιδιά του» τις βασικές αρχές του ποινικού δικαίου και της ποινικής δικονομίας:

---όμως η εντός υπερβολικών άκρων, «αδιάκριτη» και πέραν των ορίων των ισορροπιών του δικαίου και της λογικής προσκόλληση στο τεκ.αθωότητας, κατά

βάθος μας παρασύρει ώστε να μην μας ανησυχεί και να μην μας «πολυνοιάζει» και τόσο η απόδοση δικαίου όσο η «λατρεία» προς αυτό, διότι οι υπερτερούσες βαλβίδες ασφαλείας του νομικού αυτού εργαλείου λειτουργούν τόσο αυστηρά και τόσο ισχυρά προς την κατεύθυνση της διαφύλαξης του αθώου, ώστε καταλήγει αθέλητα όμως υπαρκτά τεχνική έστω δέσμευση και νομική «αποδυνάμωση» ενεργειών εξιχνίασης του αδικήματος

τιθέμενη ούτω σε δεύτερη τάξη ο εντοπισμός του θύτη, αφού όλη ενέργεια δικαίου σχεδόν εξαντλείται προς την ιδέα της διαφύλαξης της αθωότητας. Όλα αυτά επιφέρουν οιονεί παράπλευρες απώλειες προς την μαχόμενη πλευρά-κατηγορούσα αρχή- η οποία αγωνίζεται για την δίωξη του αδικήματος, αναγκαστική θυσία στον βωμό του τεκμηρίου αθωότητας.

Είναι κατ'αναλογία όπως όταν κάποιος **ένοχος**(και αυτό μας ενοχλεί αφάνταστα ως δικηγόρο και ως άνθρωπο) απαλλαγεί διότι λέει «δεν προέκυψαν στοιχεία», ενώ στην πραγματικότητα διέπραξε το υπό εξέταση αδίκημα.

Αρα δεν βρέθηκε η αλήθεια και ΔΕΝ απεδόθη δικαιοσύνη.

Όμως το τεκμήριο ενοχής-υπό περιστάσεις- κάνει «καλύτερη» και αποδοτικότερη δουλειά ένεκα της ευθύτητας, της νομικής αυστηρότητας, της ξεκάθαρα εξατομικευμένης συγκεκριμένης αποστολής του και της ακρίβειας των ηθικών της εντολών σκόπευσης κατά της αδικίας, τελώντας καθοδηγούμενο μέσα από τακτικά ασφαλέστερες συντεταγμένες, λειτουργώντας νομικά εντός ακλόνητων ωφέλιμων παραμέτρων του δικαίου σε τέτοιο βαθμό που:

-αν τυχόν καταδικαστεί ο διωκόμενος καλώς καταδικάστηκε διότι ναι, διέπραξε το αδίκημα,

-αν όμως δεν καταδικαστεί, τότε αφού άντεξε το «βάρος» του καινοφανούς τεκμηρίου ενοχής συμπεραίνεται ότι **πραγματικά** δεν το έπραξε, άρα απεδόθη απόλυτη δικαιοσύνη αφού η μή καταδίκη του δεν προέκυψε απλά και προσβλητικά προς την δικαιοσύνη λόγω ελλιπών στοιχείων,

δηλ. το τεκμήριο ενοχής ευρίσκεται στον σωστό δρόμο και στην σωστή θέση παράγοντας πραγματική και αληθή δικαιοσύνη αφού

η εξ αυτού τυχόν καταδίκη είναι δίκαιη αλλά,

και η μή καταδίκη επίσης είναι δίκαιη.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει με την τακτική του τεκμηρίου αθωότητας αφού μπορεί ένας όντως ένοχος να ξεφύγει της τιμωρίας ένεκα της «νομικής κολοβότητας» του τεκμηρίου αθωότητας, αφού με βάση αυτό (έστω και αν νομίμως) απηλλάγει ο αδικήσας, ΔΕΝ απεδόθη δικαιοσύνη, διότι πάρα πολύ απλά το έκανε.

Η ελπίδα και η πίστη στο δίκαιο δεν χάθηκε και ΠΟΤΕ δεν θα χαθεί.

Η δύναμη του δικαίου είναι ακαταμάχητη και ακατανίκητη από την ιδιοτέλεια και την κακία των ανθρώπων:

ευτυχώς για την ανθρωπότητα η κλασική Ελλάδα της έδωσε τα Θεία δώρα:

η αρχαία Ελληνική διάνοηση μέσα από τα **Ηθικά Νικομάχεια του Αριστοτέλη** διατύπωσε το **πολιτικό δίκαιο** *όπερ ισχύει εις βιοτικήν κοινότητα ελευθέρων και ίσων ανθρώπων προς εξασφάλιση αυτάρκειας, ρυθμιζόμενον ή κατ'αναλογία ή κατ'αριθμόν,*

και το οποίο πολιτικό δίκαιο αποτελείται (διακρίνεται) από δύο ενότητες:

α) **νομοθετημένο (νομικό) δίκαιο:** *όπερ εδράζεται επί των συμβάσεων μεταξύ των ανθρώπων και διά τούτο δεν είναι πανταχού το αυτό,*

β) **το Φυσικό δίκαιο** *όπερ ισχύει πανταχού ανεξαρτήτως, του αν θεωρείται καλό ή κακό υπό των ανθρώπων.*

Ας σκεφτούμε επομένως με οδηγό μας (πέραν του νομοθετημένου δικαίου) την απόλυτα εγγυημένη δικαιοσύνη αξία, το μέγεθος της σοφίας και την απόλυτη ακεραιότητα και αμεροληψία του Φυσικού δικαίου ως *πανταχού ισχύων!*

Αρα για τα ως άνω θέματα(νομολογίας και κοινοδικαίου) που μας προβλημάτισαν τόσο πολύ για την ορθότητα τους—

θα πρέπει ο δικαστής προσηλωμένος μεν στην βάση των κανόνων του ποινικού δικαίου, της ποινικής δικονομίας και της απόδειξης(**Θετό δίκαιο**) αλλά συνάμα ελεύθερα και με την φωνή της συνείδησης του απολυτρωτικά να καταλήγει σε κρίση και με βάση τους κανόνες του **Φυσικού δικαίου**

και όχι απλά με τί θα του παραθέσουν οι αντιμαχόμενες πλευρές, αλλά και το τι λένε κάποιες πονηρές ή έκδηλα άδικες διατάξεις οίτινες κατ' επευφημισμό καλούνται τεχνικοί κανόνες.*

Επομένως ο δικαστής σε αυτές τις περιπτώσεις, θα πρέπει με ισοζυγούσες στην σκέψη του ηθικές και δικαιοσύνης δυνάμεις, να ασκήσει την λεπτότερη δικαστική λειτουργία σε πολύ υψηλές νότες και η οποία απαιτεί ισορροπίες κατά πολύ δυσκολότερες του επαγγελματία ισορροπιστή (χωρίς σχοινί ασφαλείας) στα πενήντα μέτρα ύψος: την ανώτερης αξίας, **διακριτική του εξουσία***, ώστε να καταλήξει στο τοις πάσι πολυπόθητο δίκαιο.

Διότι «δουλειά» και καθήκον του δικαστού ΔΕΝ είναι να ...σύρεται πίσω από τεχνικά τερτίπια - ο δικαστής πρέπει με το πάθος της ελεύθερης του σκέψης να «σύρεται» πίσω από το δίκαιο.

*Η νομική έννοια «διακριτική εξουσία» (εντελώς γνωστός όρος) στηρίζεται καθ'ημάς «λίγο» στα νομικά του δικαστού, «απείρως» όμως

στην εσωτερική του δύναμη και ικανότητα, την νοημοσύνη, την δυνατή κρίση, την υψηλή ευφυΐα, την «σκέψη», την δικαστική και προσωπική τόλμη, το διαυγές πνεύμα, τον πλούτο ψυχής, την **εσωτερική αποφασιστικότητα** και σε άλλα πολλά εσωτερικά «αφανή» στοιχεία.

Αυστηρά επιστημονικά «διακριτική εξουσία», δεν σημαίνει την τυπική και απλή αποσπασματική απόφαση στην ροή της τρέχουσας διαδικασίας, ή την συνήθη κατά κρίση συγκεκριμένη δοθείσα οδηγία, ή την απλή κατάληξη/επίλυση για κάποιο δικονομικό ή καταληκτικό ζήτημα: στις δέλτους της νομικής επιστήμης διακριτική εξουσία σημαίνει **«εξουσία του δικαστού να ενεργεί κατά την κρίση του εις περιπτώσεις που δεν προβλέπει ο νόμος»!**

* Κατ'επέκταση σκέφτηκε διπλά ως όφειλε, ήτοι έκανε και τις δύο(1+1=2) διακριτές και απλές, αλλά απόλυτα αναγκαίες σκέψεις ο προωθήσας/συντάξας νομοθέτης τους τυχόν πονηρούς, άρα άδικους τεχνικούς (λέει) κανόνες;

Συνδεόμενες σκέψεις:

- Σκέψη 1. Ναι βεβαίως αυτό έγινε για να υπερασπίσουμε τον κατηγορούμενο, Σωστή απάντηση.

ΟΜΩΣ

υπάρχει και η όχι αναγκαστικά αντίθετη, ούτε και «συγκρουόμενη» η σκέψη όμως αυτή η σκέψη περικελείει όλη την αλήθεια : (2)

- Σκέψη 2. Ανθρωποι μου καλώς σκεφτήκατε τον κατηγορούμενο, «έχει και αυτός τα δικά του» **όμως** για να υπάρχει κατηγορούμενος, υπάρχει **παραπονούμενος** ο οποίος υπέστη αδικία εκ της διερευνόμενης παράνομης πράξης, ο οποίος ναι, τώρα **απαιτεί αποκατάσταση του δικαίου του, ο άνθρωπος ζητά δικαιοσύνη**. Στην θέση του παρόντος παραπονουμένου μπορεί να βρεθούν/με όλοι διότι όλοι είμαστε ίδιοι,

επομένως κάποτε ίσως θα βρεθεί και ο ίδιος ο συντάξας/ντες νομοθέτης/τες και ο γράφων, και ο δικαστής και ο δικηγόρος υπεράσπισης και ο εισαγγελέας!

Σκέψη 2(α).

Όμως η λογική της ουσίας της σκέψης 2,

δεν εξαντλείται απλά στον παραπονούμενο ως φυσικό πρόσωπο το οποίο υπέστη βλάβη από τον κατηγορούμενο:

παραπονούμενος είναι ΚΑΙ η πολιτεία για «ποινικές βλάβες» τις οποίες υφίσταται όταν παραβιάζονται νόμοι δημοσίου δικαίου. Στις περιπτώσεις αυτές το ποινικό πλήγμα είναι ηθικά μεγαλύτερου μεγέθους, αφού δεν αφορά ένα μόνο ανθρώπο αλλά μάλιστα αφορά το σύνολο των ανθρώπων της κοινωνίας ή οποία είναι ο ...ιδιοκτήτης της πολιτείας της οποίας οι νόμοι παραβιάστηκαν.

Για παράδειγμα, ακόμη και για ένα ...«ραντάρ» η πολιτεία έχει λόγο ως παραπονούμενη διότι η πράξη αυτή στρέφεται κατά της οδικής ασφάλειας του συνόλου της κοινωνίας ή π.χ. για ένα αδίκημα μή λήψης των σωστών υγειονομικών

μέτρων σε επιχείρηση εστίασης και πάλι έχει λόγο ως παραπονούμενη η πολιτεία για το πολύ σοβαρό θέμα της προστασίας της υγείας των ανθρώπων της.

Επιπλέον σκέψη γράφοντος: θεωρούμε ότι έφτασε η ώρα μέσα στα άβυσθα λιβάδια των πολύπλοκων, αβέβαιων, αδιευκρίνιστων και ανακριβών Πυθιακών και ενίοτε αλλήλοις συγκρουόμενων αποδεικτικών νομικών κανόνων, να ελεγχθούν όλες αυτές οι μέχρι τώρα ανέγγικτες από κριτική και έλεγχο ιερές αγελάδες, για την ποιότητα και την αληθινή ή μή αγνότητα του ... « τεχνικού γάλακτος» τους!

Θα ακολουθήσει κεφ.15